

AUSTRALSKÉ

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

listy

AUSTRALSKÉ LISTY

ČÍSLO 48 SRPEN 1995

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

Chestmir Borkert , 1995 zátíší " Květiny - žena" olej na plátně

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: 319 0648 nebo 214 7402
Václav Novák: 30 6781

TRITON **CARPET CLEANING SERVICE**

Powerful truck, Mounted equipment
All stains treated, Carpets deodorized
Fast drying, Scotch guard
Carpet and Upholstery
Leather L/ S Cleaning
Emergency water damage service

Peter Adler
Phone: 388 2052, Mobile: 018 044 100
Mluvíme česky

ODBORNÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Dr Jan ROSA
nabízí své služby.

v "MEDICAL & FITNESS CENTRE"
roh Acacia a Florinbunda Ave
Glenmore Park NSW 2745

Objednávky denně
na čísle: **(047) 332 956**

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

CONTACT

P.R.I.N.T.I.N.G. PTY. LTD.
A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY's

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.
Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.
Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.
volejte Barboru - 387 1333

DŮM

Oldřich Mikulášek

Až se můj život schýlí,
nakloní,
takový přál bych si mít dům:

Dubový by měl práh,
podrovnávku z opuky,
do sahu okno,
sahu starého,
s babičkou bílou, vetchou jabloní.

Můj dům by měl dveře bez petlice
a okna nezasklená,
aby každý mohl vejít dovnitř,
slepice s kuřaty,
děšť, vítr, mlha,
moje milá,
s radostí žal i vážná, tichá chvíle.
Nikdo by třikrát klepat nemusel,
nikdy by zámek nezaskřipěl.

Okolo mého domu
takovou vybral bych si krajinu :

Les, co by děcko dohodilo kamenem,
pod lesem rybník, hladký jako dlaň,
kterou jen práce větru občas zvlí,
lán pšenice, šepťající lán,
nad pšenkou nebe
se stříží obláčky,
s chomáči nečesané vlny.

Blizoučko mého domu
taková by stála hospoda :

Proboha, jen ne malovaná,
zato však se stoly,
na kterých spočinuly ruce
tolika unavených lidí,
že vyhládily desku,
jak by to žádný hoblík nedokázal.

V té hospodě by nikdo nesměl kázat
o tom co hledal a co nenalezl,
podkúvce ztracené,
promlčeném stesku,
o tom, jak těžko je slavíka lapit,
jak život utíká a kolik ještě dní....

V mé hospodě mlčeli by chlapi,
kteří se nahlas mluvit nebáli.

Z pořadu "Do posledního doušku", který
připravila Eva Sitteová a který měl
premiéru 22.7. v Sokole

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Jan Moravec

Na konci července 1968 se konalo na malém nádraží nejvýchodnějšího cípu tehdejší Československé republiky velmi důležité a osudové jednání mezi komunistickým vedením ČSSR a Sovětského svazu. Tenkrát se veřejnost dozvěděla pouze velmi málo věrohodných zpráv, ačkoliv jak masmedia, tak lidový "telegraf" přímo hýřily domněnkami a fámami.

Dnes, několik let po převratu, byly otevřeny různé přísně tajné archivy. Ačkoliv ještě stále skrývají mnohá tajemství, přístup k nim byl dostatečný, abychom si mohli udělat mnohem faktičtější přehled o tom, co se tenkrát opravdu událo.

Toto setkání mělo několik utajených ouvertur, oficiálních i neoficiálních. Ještě se nenarodil Akční program KSČ, nástin nové, obrodné - i když stále komunistické - politiky dosud vládnoucí totalitní strany, která chtěla reformovat sama sebe a "reálný socialismus", aby byl demokratičtější, lidštější a už zazněly víc než varovné hlasy z chóru "bratrských" stran.

Kdovi, zda dlouhodobě vlastně nepřispěly k pádu komunismu - v každém případě by se byla strana udržela asi u moci jak v SSSR tak doma mnohem déle, kdyby byly tehdy provedeny opravdové ekonomické i ideologické reformy.

Při 20. výročí Února na pražském hradě uvítal Brežněv, Ulbricht, Gomulka a Žitkov lednové plénum ÚV KSČ a popřáli straně další nová vítězství na cestě ke společnému cíli - komunismu. Na neoficiálních setkáních, při snídani, obědě, večeři však bez servítků kárali vedení KSČ, že nemá situaci v rukou, když v tisku, televizi a rozhlasu dovolí, aby Goldstucker, Kohout a další požadovali demokratizaci čs. veřejného života a obnovu občanských práv. Ulbricht vyprávěl, jak byl konsternován, když si přečetl v Rudém právu článek V. Slavíka. Rozčiloval se, že čs. komunisté žádají restituování buržoázního práva, klasifikoval čs. literaturu, umění, uměleckou avantgardu jako zpátečnickou. V této souvislosti prohlásil: "My hraeme jinou melodii!" A měl pravdu. S pohrdáním odsoudil připravované ekonomické reformy podle teorie O. Šíka. Genosse G. Mittag mj. jiné řekl, že kdyby se Šíkovy teorie měly stát praxí hospodářské politiky, znamenalo by to pro Československo značné nebezpečí návratu ke kapitalismu.

Další tajné jednání se odehrálo za měsíc, 23. března v Drážďanech. Bylo to předtím, než ÚV KSČ schválilo akční program, ale po dvou večerech otázek mládeže a odpovědí představitelů reformního křídla KSČ, 13. a 20. března v Praze, které vysílal rozhlas do celé republiky. Byly to krůčky svobody po zrušení cenzury v

Stručný přehled rubrik

Přísně tajné	01-02
UASR	03
Zprávy	04
Zprávy	05
Perly a perličky	06
Kultura	07
Blaničtí rytíři	08-09
Nad dopisy čtenářů	10
Český popis Austrálie	11
Alexandrie, El Almein	12
Z tajů krás české řeči	13
Putování s oslem	14-15
Křížovka	16
Inzerce a služby.	17

masmédiích a po několika málo kádrových změnách. Vedení KSČ vyslyšelo volání lidu a přimělo A. Novotného k abdikaci z prezidentského stolce ještě před cestou do Drážďan. Zde Brežněv, Ulbricht a Gomułka už označili situaci v Československu za kontrarevoluční, neboť podle nich byly ohroženy základy socialismu a v tomto duchu předložili rezoluci ke schválení.

Nastala nejkritičtější situace od ledna ve vzájemných vztazích. Nakonec se našlo východisko - dvoustranné jednání mezi ÚV KSSS a KSČ.

28. července navečer odjeli členové vedení ÚV KSČ do Černé nad Tisou na poradě s předsednictvem ÚV KSSS. Bezpečnostní opatření ze sovětské strany byla mimořádná. Na místě byly civilní hlídky s ukrytou výzbrojí a pár kilometrů od hranic bylo v rámci manévru na Ukrajině soustředěno pár divizí. Snad sovětské "jestřábi" vycházeli z vlastních zkušeností dle hesla "podle sebe soudím tebe", a obávali se, abychom jejich drahé soudruhy neunesli. Nevíme sice kam, ale naše hranice s NSR byla podle KGB otevřená. Jednání první dva dny probíhala v plénu. Do poslední doby se nevěřilo, že se zachoval stenografický záznam a zápisky členů naší delegace - na základě několika osobních výhrůžky Brežněva, Kosygina a Podgorného musely být totiž i osobní záznamy odevzdány a A. Dubček zodpovídal za to, že celé jednání zůstane přísně utajeno. Utajeno sice zůstalo, ale zůstalo také zachováno v archivu.

Útok vedení Brežněvem a spol. na politiku KSČ a její progresivní představitele byl, mluvíme-li o neoma-lených. Představy a požadavky mocipánů z Kremlo zní neuvěřitelně cynicky i po 27 letech. Hlavního nepřítele hledali jako věrní stalinisté "uvnitř strany, na nejvyšších postech". Z úst všech sovětských představitelů zněly invectivy zvláště na Kriegla, Dubčeka, Černíka, Špačka, Šíka, Pavla, Cisaře, a také na řadu představitelů sdělovacích prostředků a spisovatelů.

Nejostřejší střetnutí delegací bylo kolem odchodu sovětských jednotek po předchozích manévrech v ČSSR. Ve skutečnosti šlo o obhájení československé suverenity a pojetí socialismu proti sovětskému hegemonismu a stalinismu.

Jeden nejmenovaný poradce si o vystoupení předsedy vlády SSSR Kosygina poznamenal: "Jako historik jsem

Kosygina charakterizoval jako představitel velkoruského imperialismu, stranické moci a státní byrokracie."

Zvrat nastal až po vystoupení P. Šelesta. Po úvodu, ve kterém jako jediný prozradil "čertovo kopytko" - jak negativně působí čs. rozhlas a televize na občany Ukrajiny, kteří tam vysílání zachytili. Prohlásil: "Máme dost antibiotik aby Sovětský svaz přežil - ale vy dopadnete!" Poté odsoudil pozici Kriegla (což už před ním učinili Brežněv, Podgorný a Kosygin). Vytкнуł mu, že se nestaví na odpor antisocialistickým silám. Naopak s nimi solidarizuje, jako např. signatáři 2000 slov. F. Kriegl se neudržel a ohradil se: "Proč právě mne neustále napomináte?"

Šelest odpověděl: "Jaképak důvody, prostě to tak je!" Po tomto extempore si Šelest dodal kuráž a obvinil celé vedení KSČ, že ustupuje od marx-leninismu, v důsledku čehož bude na našem území obnovena buržoazní republika. Odsoudil je též, že se snaží vrazit klín "mezi nás a ostatní země". Po prohlášení, že vyvážíme letáky na bývalou Podkarpatskou Rus, v nichž vyzýváme Ukrajince, aby se dožadovali odtržení od Sovětského svazu a připojení k Československu se A. Dubček proti Šelestovi ostře ohradil.

Večer se přišli v přítomnosti vagonů, kde byly delegace ubytovány, Dubčekovi omluvit Kosygin, Podgorný, Suslov a Šelest. Ten dokonce Dubčeka "na usmířenou" třikrát políbil. (Sovětský poradce A. Bovin řekl mezi vagony čs. poradci I. Synkovi: "Stejně do měsíce vpadnou sovětská vojska do Československa.") Náš poradce se však domníval, že posmrtným dokončením porady v Černé nad Tisou, je tato hrozba zažehnána.

Na změnu atmosféry neměl vliv jen rozhodný protest A. Dubčeka a celé naší delegace, na vedení KSSS zapůsobilo stanovisko 18 komunistických stran v Evropě, které bylo předáno 30. července v Moskvě. Všechny rozhodně protestovaly proti vměšování Kremlo do záležitosti Československa a KSČ. Upozornily, že jsou připraveny, pokud by pokračovalo vedení pěti stran ve varšavské politice, že je veřejně odsoudí. Varovné dopisy obdržela Moskva i od Tita a Ceaucesca.

Ze závěrečného slova L. Brežněva je zřejmé, že předsednictvo ÚV KSSS netrvalo na plnění všech požadavků z Varšavy, jen na některých. Souhlasilo s

úplným odchodem sovětských vojsk po manévrech a se zastavením kritiky KSČ a poměrů ve sdělovacích prostředcích pěti zemí. Na usmířenou bylo dohodnuto svolat poradě šesti komunistických stran, Dubček odmítl jménem delegace KSČ, aby tato poradě byla v Moskvě či jinde v SSSR, jak navrhoval Brežněv. Jako místo konání byla dohodnuta Bratislava a termín 3. srpna.

Po Bratislavě, kde představitelé šesti komunistických stran přijali společnou deklaraci sice ve starém duchu, ale bez kritiky čs. poměrů, se zdalo čs. vedení i nejvyšším představitelům na Západě, že nebezpečí vojenského vpádu je zažehnáno politickým kompromisem.

Progresivní představitelé čs. vedení hodnotili schůzku v Černé nad Tisou pozitivně, protože zažehnali roztržku a konflikt, obhájili suverenitu státu, obnovili politiku KSČ a její akční program - respektive se domnívali, že do XVI. mimořádného sjezdu získala KSČ potřebný čas a klid.

Ten však jim sovětská strana neposkytla. Brežněv neustále telefonoval Dubčekovi, posílal dopis za dopisem. Urgoval splnění závazků, zejména zákroky proti masmédiím a kádrové změny.

Příprava operace "Dunaj" (vpád do Československa) byla zřejmě zahájena už na jaře roku 1968. 16. srpna stanovilo předsednictvo ÚV KSSS hodinu H vojenské "internacionální pomoci" na 20. srpna ve 23,00 SEČ, ačkoliv někteří velitelé se domnívali, že byl míněn "ruský" východní čas, a zahájili akci dříve. 18. srpna s tímto rozhodnutím souhlasili i čtyři generální tajemníci KSNDP, Polska, Bulharska a Maďarska.

Čs. SVĚT (zkráceno)

ZEPOR

**Zemědělské poradenství
nabízí**

**navázání obchodní spolupráce
v České republice.**

Blíží informace:

ing. Jan Juránek

Wellnerova 5

779 00 OLOMOUC

Czech Republic

tel: 001142 68 5413766

Fax: 001142 68 414 188

UASR ?

Jaroslav Kovářiček

Stále častěji slyšíme o tom, že Austrálie měla by být republikou. Někteří republikáni navrhuji aby se tak stalo v roce 2000, u příležitosti zahájení Olympijských her v Sydney, mně ta souvislost politiky se sportem ale uniká. Ne každý Australan je myšlenkou republiky nadšen. Průzkumy veřejného mínění ukazují výsledky rozličné, ale jeví se, že pro-republikánská skupina roste. Jenže názory lidí se často mění a souhlas většiny není ještě zárukou moudrosti. Diskuze na téma republiky mohou být vedeny do nekonečna, argumentů pro i proti navrženy velehory, aniž by bylo možno logickou cestou dojít k přesvědčivým závěrům. Jedině plebiscit nám dá jasnou představu o smýšlení všech občanů. Myslím, že se celá ta záležitost dá shrnout do několika základních otázek - Potřebuje vskutku Austrálie republiku ? Jaký typ republiky ? Bude ta republika ku prospěchu všem nebo jenom někomu ? A komu ?

Odpůrci republiky tvrdí, a zcela správně, že není třeba spravovat něco, co není rozbito. Austrálie funguje. O politicích si sice můžeme každý myslet své, ostatně máme takové jaké si volíme, zdejší systém je však stabilní a lepší než mnohé jiné po světě. Možná se všichni shodneme na tom, že australské státní uspořádání je značně neuspořádané. Hlavou státu je však anglická královna, která byla jmenována též královnou australskou, v této zemi však nepřebývá a ani nevím zda je také australskou občankou. Logicky by se dalo soudit, že má-li Austrálie královnu tak jest tedy královstvím. O nikoliv ! Ptám-li se ale rodilých Australanů co že vlastně tato země je, nedovede nikdo uspokojivě odpovědět.

Co je tedy Austrálie ? Je to kontinent, nebo největší ostrov, po mnoho tisíc let obývaný aboridžinci, kteří údajně přišli z jižní Asie. Nikdo neví přesně kdy, o jejich historii je toho známo jen málo. V době příchodu bílých lidí dělili se na více než 500 etnických skupin, každá obývala určité území. Není známo, že by měli nějakou centrální vládu i když jednotlivé kmeny byly ve vzájemném kontaktu.

V roce 1770 zabral kapitán Cook

východní pobřeží ve jméno Anglie a Britové postupně okupovali celý kontinent. Výslovně koloniální správa země byla v roce 1901 nahrazena formou zvanou Commonwealth of Australia. Nikdo neví přesně co to je - ani ryba, ani rak. Z bývalých kolonií se staly státy, sdružené ve federaci, nedá se však mluvit o nezávislosti ani států ani australského svazu. Troufám si říci, že australské státní zřízení je pro srandu králikům, a těch je tu hodně ! Z hlediska ryze formálního politický status Austrálie tedy vyhovující není a je jisté, že se bude vyvíjet.

Jaká je situace dnes ? V Austrálii žijí tři základní skupiny obyvatel (a nepřeborné množství podskupin) : Aboridžinci, Anglo-keltové (potomci okupantů, konviktů a pozdější přistěhovalci z Velké Británie) a přistěhovalci z ostatních částí světa. Mravní právo vládnout Austrálii mají pouze domorodci, k tomu jim však schází mocenské i civilizační prostředky. U vesla pevně setrvává živel anglo-keltský a dokud královna, sídlící v Anglii, zůstane hlavou státu, zůstává tu formálně i stav okupace. Královna ovšem valný vliv na zdejší dění nemá. Republikány z řad Labour party však stále straší událost z roku 1975, kdy zástupce královny guvernér John Kerr sesadil vládu pana Whitlama a rozpustil parlament. Na tuto pro ně neblahou příhodu asi labouristé nikdy nezapomenou, zdůrazňujíce neustále, že politické rozhodnutí tu učinila osoba lidem nevolená. Budiž jim připomenuto, že pan Kerr neudělal tento čin jen z nějaké svévole, nýbrž jako reakci na politickou krizi, na které měla vláda valný podíl. Guvernér ovšem nenastolil žádnou královskou diktaturu, pouze jmenoval vládu z řad opozice a vypsal nové volby, které Labour party přesvědčivě prohrála. Austrálští voliči tímto potvrdili, že politický akt guvernéra byl opodstatněný i žádoucí. Jsme-li ochotni posuzovat situaci rozvážně, tak tato epizoda bude mluvit spíše ve prospěch královské svrchovanosti než proti ní, neboť byla příhodným prostředkem po ruce v okamžiku krize. Návaznost na britský systém má své výhody i nevýhody, a soudě podle současného stavu zdá se, že i tento systém má potřebu zásadní reformy. V dnešním rychle se měnícím světě je radno pamatovat na hledání nových společenských forem, které by

adekvátně vyhovovaly nastávajícím poměrům.

Nějaká nová správní forma mohla by tedy přinést usmíření mezi domorodci a novodobými přistěhovalci. Mocenská elita ani dnes nechová se k původním obyvatelům příliš vřdně, jak svědčí věznice plné mladých aboridžinců, kde mnozí z nich umírají za podezřelých okolností. Různé ty finanční podpory slouží více k ukojování špatného svědomí než ku skutečnému prospěchu domorodců. Případná republika by též mohla posílit společenské postavení osadníků neanglického původu. Moc tu pevně drží v rukou Anglo-keltové a mezi sebe si neradi připouštějí někoho jiného. Všimněme si, jak málo neanglických jmen najdeme v australské politice nebo i v dalších vlivných pozicích. Například společnost SBS, která je tu k službám příslušníků tzv. etnických skupin, je vždy vedena skálnými staroaustralany. I v samotném republikánském hnutí je etniků jen poskrovnu. Jsou tedy ty návrhy na republiku, jak nám je někteří politici předkládají, vskutku zaručenou cestou ku šťastným zítřkům Austrálie ? Zde se mohou naše názory podstatně různit.

Když pozorně naslouchám těm diskuzím o republice, mnohé z nich ve mne vzbuzují nedůvěru. Že si mnozí republikáni jen přitahují vlastní polívičku je očividné. Je to téma vhodné na vyvolávání vášní, aniž by se tím ale něco řešilo, a také to nic moc nestojí. Takovýhle nástroj politici nesmírně milují. Je proto žádoucí dívat se dále než jen na špičku nacionalistického nosu. Unáhlené nastolení republiky by nejspíše vytvořilo více problémů než vyřešilo. Co se stane třeba se státy ? Budeme mít ještě více politiků, když už nyní jich máme víc než potřebujeme ? Atd. Já jsem osobně přesvědčen, že vazba na Anglii není pro budoucnost nutná ani žádoucí. Pouhým vyhlášením republiky se však problémy v této zemi nikterak sami sebou nevyřeší. Australská společnost musí nejprve dozrát, osamostatnit se myšlenkově, vytvořit vlastní svěbytnou kulturu. Teprve potom může mít republika naději na úspěch. Jinak tu můžeme skončit s republikou banánovou či ještě hůře - s The Union of Australian Socialist Republics (UASR).

ZPRÁVY

Praha 27.7. - Česká republika zprivatizovala už skoro dvě třetiny státního majetku, který byl po pádu komunismu nabídnut k prodeji, oznámili privatizační kanceláře. Národní majetkový fond oznámil, že koncem června stále ještě vlastní majetek ve hodnotě 255 miliard korun o proti majetku, který byl ve vlastnictví státu v roce 1991 v hodnotě 750 miliard korun. Pravicová vláda Václava Klause prohlásila, že ekonomie je v "post-transformačním" období od komunismu k volném trhu a že tato transformace probíhá mnohem úspěšněji než v kterékoliv jiné východoevropské zemi. Ředitel Národního majetkového fondu Roman Česka odmítl domněnky, že nyní po odchodu bývalého ředitele a tzv. "otce privatizace" Tomáše Ježka, se privatizace zpomalí. Naopak, privatizace zvyšuje své tempo, v letošním roce vidíme téměř 40 procentní nárůst ve srovnání se dvěma minulými roky. Tomáš Ježek rezignoval poté co cítil, že prodej nejde dost rychle. Odborníci tvrdí, že předseda vlády V. Klaus se začal obávat problémů, které by nastaly, kdyby se zrychlila privatizace těžkého průmyslu, která by s sebou přinesla ztrátu mnoha pracovních míst. V současné době se privatizují státní firmy počínaje bankami, přes pivovary a další podniky. Privatizuje se jednak kuponovým systémem a jednak přímým prodejem (Škoda Mladá Boleslav a.s. německé firmě Volkswagen AG.) Majetek v ceně 255 miliard korun, který je dosud v držení Národního majetkového fondu se skládá ve většině případů ze strategických podniků, které mohou být privatizovány jestliže to vláda povolí. R. Česka poznamenal, že se neočekává, že by toto povolení bylo vydáno před volbami 1996. Vláda také zakázala privatizovat plynovod Transgas, třebaže o něj projevil zájem ruská firma Gazprom a německá firma Ruhrgas. Podnik v ceně 44 miliard korun bude zdarma převeden do rukou místních podniků a dalších organizací.

Turisté a obchodníci, kteří navštěvují Prahu ztratili svého posledního spojence v boji za snížení cen pro cizince v hotelích a restauracích. Česká obchodní inspekce, kontrolující ceny v zemi odstoupila od

původně plánovaných sankcí a pokut za neúměrné zvyšování cen pro cizince. Začátkem letošního roku vedení inspekce oznámilo, že bude pokutovat majitele hotelů a restaurací, kteří cizincům účtovali za stejné služby dvakrát až třikrát vyšší sazbu. Nyní však od těchto opatření, na příkaz vlády ustoupila.

"Česká obchodní inspekce bude respektovat příkaz Ministerstva průmyslu a obchodu, tak jak byl vynesena 23. června a nebude pokutovat dvojnásobně i vyšší sazby" je řečeno ve vyjádření Inspekce. Pavel Čáslavský, šéf České obchodní inspekce řekl, že minulá prohlášení pouze vyjadřovala jeho osobní názor, ale jako státní zaměstnanec musí dodržovat příkazy a nařízení. Je mi líto, dodal. Mnozí z téměř 100 miliónů návštěvníků ze zahraničí jsou šokováni poznatkem, že jsou jim účtovány ceny trojnásobně vyšší než domácím obyvatelům. Přesto však mnoho Čechů s tímto postupem souhlasí. Cizinci, podle jejich názoru, vydělávají mnohem více než domácí obyvatelé a proto souhlasí se vzrůstem cen pro cizince. Dita Hazelová, dvacetiletá Pražanka řekla: ... že je postupem nadšen, protože Češi jsou mnohem chudší než cizinci".

Inspekce obhajovala názor, že zdvojnásobování cen může bránit obchodním aktivitám. Ministr financí však poznamenal, že cenová politika je věcí přímých jednání mezi firmou a zákazníkem a tak zvyšování cen může pokračovat. Přesto však úřad České obchodní inspekce projevil obavy, že podobný způsob jednání může vážně poškozovat reputaci České republiky, pro kterou je turismus důležitým obchodním odvětvím. "Tento způsob jednání nepřináší pozitivní výsledky. Zahraniční návštěvníci Prahy nejsou postojem příliš nadšeni. "Oficiální kruhy se sice obávají o reputaci země, ale zdá se, že ne příliš," řekl jeden Angličan, žijící v Praze. "Cizinci si však stále více uvědomují, co se zde děje a jednoho dne sem prostě přestanou jezdit."

Česká vláda povolila vývoz radarového zařízení do republik bývalého Sovětského svazu. Toto zařízení, podle doporučení výrobce, je schopno zachytit všechna útočná zařízení. Ministr udělil licenci elektronické firmě HTT Tesla k prodeji jejich radarového systému Tamara do

"mezinárodně akceptovaných", ale nejménovaných republik bývalého Sovětského svazu, řekl mluvčí ministerstva Kamil Čermák. Radarový systém TAMARA byl původně vyvinut jako obranný prostředek pro Varšavskou smlouvu, ale od pádu komunismu byl terčem mnoha kontraverzí. 20 miliónů dolarů, které TAMARA stojí je pouhá maličkost ve srovnání s cenou speciálního letadla, těžko zachytitelného na radaru, které poprvé USA použili v Gulf War.

Prodej je prvním od pádu komunismu v podniku HTT TESLA, který je nyní na pokraji bankrotu. Někteří odborníci projevují obavy, zda zařízení pracuje, ale sdělovací prostředky v České republice prohlašují, že tyto obavy jsou vznášeny jen proto, že západ má strach, že při použití TAMARY budou jejich neuvěřitelně drahá letadla bez účinku.

"Jsme rádi, že TESLA získala povolení k prodeji, protože bychom nechtěli aby tato firma zbankrotovala a zajímavá technologie zanikla," řekl Kamil Čermák. HTT TESLA tvrdí, že TAMARA, síť senzorů a radarů je schopna zachytit jakékoli elektronické letící objekty v okruhu do 280 mil. Čermák odmítl sdělit jméno kupujícího, ale prohlásil, že jméno bude uveřejněno po zaplacení zařízení. The Washington Post uvedl v minulém roce, že Spojené státy nutily Českou vládu, aby nepovolila devadesátimilionový prodej zařízení TAMARA do Iranu. Americké velvyslanectví v Praze odmítlo tuto zprávu komentovat, jen prohlásilo, že česká vláda nikdy neprodala podobné výrobky zemím, které Washington obvinil z podpory terorismu. České sdělovací prostředky uvedly, že o radarové zařízení TAMARA projevil zájem Iran, Čína, Jižní Korea, Taiwan, Indie a Tajsíko. Před rokem 1989 bývalý Sovětský svaz používal 15 Tamar a v současné době není jasné, které republiky mají zařízení v držení. Česká armáda používá jedno zařízení pro treninkové účely. Druhé si, v rámci dělení ponechala Slovenská republika.

Bratislava - Slovenský parlament se rozhodl vyšetřovat okolnosti kolem smrti Alexandra Dubčeka, který bývá nazýván "otcem Pražského jara 1968" a který zemřel při automobilové nehodě před třemi lety. Všechny parlamentní strany

se shodly na tom, že je třeba vytvořit vyšetřovací komisi, řekl Jan Sekaj, mluvčí Slovenské sociálně demokratické strany. Dubček byl, v době své smrti, vůdcem této strany. Oficiální vyšetřování ukázalo, že auto v mlze havarovalo, a ve vysoké rychlosti narazilo na obrubník. Některé sdělovací prostředky však hovoří o atentátu, protože A. Dubček, ač Slovák byl, silně proti rozpadu Československé republiky, ke kterému došlo dva měsíce po autonehodě. Dubček sestál populárním vůdcem pražského jara 1968, snažil se zreformovat KSČ a ustanovit "komunismus s lidskou tváří". Reformy byly tvrdě zakončeny vpádem ruských tanků 21. srpna 1968. Dubček byl postupně zbaven všech funkcí, a na závěr byl úředníkem Státních lesů na Slovensku. Jak řekl zástupce vedení Sociálně demokratické strany v rozhovoru s novináři, v komisi bude každá politická strana zastoupena jedním zástupcem. Český vojenský soud v Praze shledal Dubčekova řidiče, který nehodu přežil, vinným neopatrnou a riskantní jízdou, ale podle Miroslava Spejla, ne všichni důležití svědkové byli v tomto přelíčení vyslechnuti.

Skinheadi zapálili v Ziaru nad Hronom mladého Róma a snažili se zapálit i restauraci, vedenou Romy. Asi 30 bílých supracistů skinheadu napadlo 17 letého Róma, polilo ho hořlavou tekutinou a zapálilo. Mladík je ve vážném zdravotním stavu s popáleninami na 60% těla v nemocnici. Zastánci lidských práv na Slovensku řekl, že tento incident je jeden z mnoha nenávistných a rasistických laděných incidentů. Skinheadi rovněž vhodili zápalnou bombu do bytu dalšího Róma, tomu se však podařilo bombu vyhodit a ta vybuchla na ulici. Policie zatkla osm skinheadů. Jako v mnoha dalších evropských zemích slovenská rómská populace, která představuje téměř půl milionu lidí, je diskriminována a stala se cílem mnoha rasistických útoků. (agentura Reuters)

Vrchní soud v Praze zprostil viny Pavla Opočenského, který byl nižším soudem odsouzen k tříletému vězení za zabiti 17 letého skinheada. Soud dospěl k názoru, že P. Opočenský bodl mladíka v sebeobraně, když odvracel jeho útok.

V Betlémské kapli v Praze se konala ekumenická bohoslužba připomínající mučednickou smrt českého reformátora Mistra Jana Husa. Obřadu se zúčastnil i oficiální představitel římskokatolické církve kardinál Miloslav Vlk. Mistr Jan Hus byl pro své reformátorské úsilí a pro ostrou kritiku představitelů katolické církve v roce 1415 upálen jako kacíř v německé Kostnici na břehu Bodamského jezera. Prezident Václav Havel uvedl, že by uvítal případnou rehabilitaci Jana Husa katolickou církví. Kardinál Vlk však v rozhovoru pro Českou televizi uvedl, že katolická církev s rehabilitací Jana Husa nepočítá.

Německé úřady již striktně požadují od Čechů, kteří hledají práci v jejich zemi, potvrzení o tom, že doma nepobírají podporu v nezaměstnanosti, či jinou sociální podporu. Stalo se tak po několikaletém úsilí českých úřadů práce, kteří upozorňovali, že podpory v nezaměstnanosti mohou pobírat i lidé, kteří mají v Německu značné výdělků.

Mečiarův kabinet schválil zásady zákona o slovenském jazyku, který považují slovenští Maďaři za krajní omezení svých menšinových práv. Iniciátory tohoto zákona byla nacionalistická centra slovenského života, jako např. Klub slovenské inteligence "Koreny", "Matice slovenska", a jiné. Zcela neobvyklé v tomto století je, že za nedodržování "čistoty jazyka" mohou být vybírány pokuty. Hovoří se také (doufejme, že jen z legrace) o možném vzniku jazykové policie. (Carolina)

SPORT

Představenstvo AC Sparta kritizuje v otevřeném dopise předsedu Českomoravského fotbalového svazu Františka Chvalkovského a vyzvalo ho, aby svolal mimořádnou valnou hromadu a odstoupil z funkce.

Ohlasy na dopis Sparty nejsou jednoznačné. Představitelem těch, kteří se postavili na stranu Chvalkovského, je třeba první místopředseda svazu Jan Gottvald. Naopak k zástupcům druhé strany, která v mnohém dává Spartě za pravdu, je sportovní ředitel a manažer Viktorie Žižkov Ivan Horák.

Sparta předsedovi vyčítá především diplomatické prohry na půdě UEFA. Dává mu za vinu, že vítěz nejvyšší soutěže hraje místo Ligy národů jen kvalifikaci Poháru UEFA a druhý v tabulce hraje stejnou soutěž. Klub z Letné má Chvalkovskému za zlé, že chybí výkonový výbor, nejen v aféře s vyřazenými ligovými rozhodčími. Vytyká dalším členům výkonného výboru, že nic neudělali s pokusem ovlivnit výsledek utkání Liberec - Drnovice.

V reakci na prohlášení Sparty řekl místopředseda svazu Jan Gottvald, že jeho šéf zvláště v poslední době dokázal, jak se má chovat fotbalový diplomat. "Dik promyšlené strategii na poli UEFA dokázal vybojovat další místo v Poháru UEFA pro Slavii", řekl Gottvald. "Moc se snažil, aby Sparta byla zařazena do Ligy mistrů." Ivan Horák z Viktorie Žižkov potvrzuje, že s některými pasážemi spartánské výzvy nelze než souhlasit. "Výkonový výbor pracuje špatně, o čemž svědčí i to, že se svazovému vedení nepodařilo prosadit Spartu, která před časem v Poháru mistrů vyřadila Olympique Marseille v době jeho největší slávy, do Ligy mistrů. Chvalkovského největší chybou je, že se ve fotbalovém svazu obklopil neschopnými lidmi". Na dotaz, zda by byl pro Chvalkovského odstoupení, Horák odpověděl: "Bez komentáře."

Přesto je fotbalová Sparta mužstvem, které si nemůže dát jiný cíl, než obhájit mistrovský titul. Na tom se shodují předseda klubu Petr Mach, trenér Jozef Jarabinský a všichni Spartané. Chtějí rovněž uspět v Poháru UEFA.

(MF Dnes)

PERLY A PERLIČKY

Janě Reichové se opět povedl zajímavý tah. Uspořádala totiž výstavu českých malířů a keramiků v exklusivním kadeřnictví uprostřed Sydney a dokázala, že umění lze propagovat diskrétně a vkusně i mimo galerie tradičního rázu. Vernisáž zahájil kritik a lingvista Paul McGillick, dlouholetý australský přítel českého dění. Vlastně on nebyl McGillickem jediným - i jeho čtyřletý potomek se zaslouhoval během otcova projevu o úspěch expozice. Umělci se postarali o to, že exponáty byly sladěny s prostředím kadeřnického salonu, a že kadeřnictví se podobalo spíše galerii než aby vystavované umění zapadlo mezi voňavky a kadeřnické parafernaliie. Neúnavný a obětavý mistr Borkert zručně podsadil keramické exponáty pytlouinou a jutu použil vzorně k vytvoření prostředí klidu, kontemplace a umění. Mezi českými umělci vystavoval i všestranný mistr Ivan Polák, původem Slovák a povoláním malíř i keramik.

.....

Večer moravské poezie a moravské nálady uspořádaný herečkou Evou Sitteovou v červenci v sokolském Národním domě opět vyzdvihl vzácnou kvalitu jejího hlasu a podmanivý způsob přednesu. Slyšeli jsme výběr z básní moravských mistrů Jana Skácela a Oldřicha Mikuláška s doprovodem "čestných" Moravanů Miroslava Kautského a Václava Pečenky, hudebníků schopných vyčarovat ty nejmoravštější melodie v podání prvních i druhých houslí, a jejich muziku dotvrzoval Evžen Burda na "cimbál". Půvabná Helena Zahradková se předvedla jako vynikající interpretku smutných moravských písní, a výkon souboru v nás posluchačích vzbudil touhu po dalších uměleckých zážitcích tohoto druhu. Václav Pečenka kromě houslového vystoupení také spolurecitoval a jeho výkon nezaostával za Evou primáškou. Že organizace trochu pokulhávala za výkony umělců nebylo vinou oddané organizátorky a rozdělovačky výborné moravské krmě Evy Čermákové, takto Teplicanky. Celá dekorace byla originálně navržena a provedena architektem Vladimírem Sittou - seděli jsme totiž v moravském sklipku uprostřed sálu. Stoly s intimním osvětlením svíci a podávání vína košťákem nás uvedlo do potesknělé až ne teskné nálady vytvářené verši oněch Moravy. My Češi vycítujeme odlišnost hudebních i literárních projevů Moravanů, a jsme ovšem jejich horlivými obdivovateli. Originalita i kvalita onoho večera, vlastně dvou večerů - takový byl zájem! - by zaručily úspěch provedení kdekoli v republice. Nejednalo se totiž o nějakou krajskou Moraviádu. Vysoký standard herečky Evy Sitteové, zde známé již z dřívějších vystoupení (Kafka, Seifert, dvě italské drobnosti) nás opět přesvědčil o tom, že i na druhém konci světa lze využít českou profesionalitu všude, i v nepřeloženém originále. Lze se nadít, že Eva Sitteová teď nedá ruce v klín, jakkoli něžný a že svůj talent i prvotřídní soubor s ní pracující nenechá zahálet? Australané by řekli: "It's a must!"

.....

Před dvěma lety založená Česko-australská kulturní aliance dosud neprokazovala přehnanou životnost. Mezi jejími iniciátorkami byla také bývalá československá velvyslankyně Jara David Moserová a Dáša Bláhová. Čas od času se o této společnosti objevila tu i onde zmínka, ale nebylo lze pozorovat nijaký soustavný růst či soustavnou činnost. Ani návštěva prezidentova neelektrifikovala toto vzácné těleso ku zvýšené aktivitě. V nedávné době se jednou z ředitelů stala také Nataša Floreanová, slovensky hovořící příslušnice české republiky. Jaroslav Kovářiček, zakládající člen a jeden z ředitelů, bydlí bohužel až daleko v Adelaide a společnost působí - de facto - hlavně v okruhu Sydney. Nebylo to tak původně zamýšleno. Česko-australská aliance měla stát štítem kulturní spolupráce mezi Čechy a Australany všude v Austrálii a také v České republice. Potenciál je ohromný, jen ho umně využít. Nedávné kulturní pořady uspořádané v Sydney potvrzují, že české věci není nutno omezovat jen na občasný - často velmi pochybný - český film v televizi nebo na koncerty českých hudebníků. Je tu celá řada českých umělců. Několik hereček, malířů, sochařů, hudebníků a zástupců jiných kulturních oborů. Nejnovějším přírůstkem Aliance je Kateřina Iváková, úspěšná a schopná režisérka působící v Sydney, která také režírovala Havlovy hry v době nesvobody doma. Přejme tedy Alianci vzkříšení původních snah. Také to, aby se skutečně stala štítem kulturní spolupráce česko-australské. Jana Háberová má působit ve styku s veřejností, Jana Reichová ve styku s členy. Členství je doposud značně omezené a to hlavně na Čechy - s čestnou výjimkou Paula McGillicka. Uvažujte, milí čtenáři, i o svém eventuálním členství. Jedná se o věc dobrou, o kulturní spřiznění naší republiky s Austrálií. Proč by neměla česká kultura proniknout hlouběji alespoň v příštím století do nově se rodící kultury australské? Aliance skýtá dobrou příležitost vytvořit prostředí v němž by česká kultura mohla dosáhnout zaslouženého postavení ve spektru kultur dnes ovlivňujících australskou budoucnost. Přestaříme popelkovat a vyšvihněme se tam, kam svou podstatou patříme. Mezi nejlepší, byť nikoli mezi nejpočetnější.... Budeme-li my jako ty panenky sedat v koutě, zcela jistě nás nenajdou, i když budeme nejhodnější.

Bořek Šindler - lovec perel

HLEDÁME

MIROSLAVA HODANA

narozeného v roce 1926 v Holyšově u Pzně.

Hledá ho dávný přítel Vojtěch Kellner

a

IVANA BAHNÍKA

narozeného v roce 1949,

do Austrálie přijel v roce 1978,

jeho poslední adresa byla:

14 / 8h Rangers Road CREMORNE

Máte-li jakékoliv informace,

volejte prosím do redakce.

KULTURA

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Sokolské kino PONREPO

vás zve

v neděli 13. srpna v 15 hod.

na promítání stále svěží

české filmové komedie ze 40.ých let,

"Muži nestárnou"

je to film pro pamětníky a filmové fanoušky, který ale pobaví a nikoho nezklame.

Účinkují:

Zita Kabátová, Zdeňka Baldová, Jana Romanová, Jan Pivec, Jaroslav Průcha, Gustav Nezval, František Filipovský

Vstupné dobrovolné

Po programu lehké občerstvení

Prosíme o dochvilnost

Jako příští program kina Ponrepo připravujeme na neděli 10. září 1995 televizní film "Konec básníků v Čechách" z roku 1993.

v neděli 3. září v 15. hod

se bude konat v salónku Sokola neobvyklý pořad

O Češích zavlčených stalinským režimem do Kazachstanu

Pořad připravila Jana Reichová

Součástí bude i film, který natočila Česká televize v Kazašské republice.

Pořad je doplněn výstavou grafiky a černobíle fotografie, kterou připravili naši výtvarníci. Výtěžek pořadu je

určen na pomoc na pomoc těm, kteří i když trpěli pod bolševickým režimem nezapomněli na svoji starou vlast.

ROZHLAS

SEIFERT V AUSTRALSKÉM ROZHLASE

Stanice ABC Radio National
uvede

ve čtvrtek 24. srpna 95 v 21, 30
pořad nazvaný

"Býti básníkem"

Posluchači v něm uslyší výběr básní

Jaroslava Seiferta,

které bude anglicky přednášet

Ron Hadriek

a česky Jaroslav Kovářiček, který
rovněž pořad pro rozhlas připravil a
režijně nastudoval.

COUNTRY CLUB

320 Devonshire Road, Kemps Creek

vás zve

v sobotu 12. srpna od 20 hod.

na

"Srpnovou veselici a vepřové hody"

Hrají Česko-moravsko-slovenské

hvězdy, řídí J. Neradilek,

zpívá J. Kozumplik

Vystoupí taneční skupina

Beleeta & Belinda Variety

Bohatá tombola!

K dostání budou oblíbené domácí

speciality, které si budete moci

zakoupit již večer na zábavě.

Sál bude pěkně upravený a bar dobře

vybavený českými i australskými

nápoji

Blíží informace:

J. Rutar - tel. 610 3267

J. Hanousek - tel. 607 8883

V neděli 13. srpna budou hody

pokračovat a po dobrém obědě si
můžete i některé dobroty koupit domu.

Jideina je otevřena

každou sobotu a neděli od 12 hodin.

V neděli 27. srpna bude v klubu sloužena
Mše svatá za zemřelou paní Annu
Maudrovou. Mše bude sloužena otcem
J. Kotvrđou v 11 hodin dopoledne.

VÝTVARNÉ OKÉNKO

Na tomto místě bychom vám rádi představovali autory obrazů a soch, které se budou objevovat na titulní straně.

Prvním je:

ČESTMÍR BORKERT

Vy, kteří jste byli na setkání s prezidentem V. Havlem v Sokole si možná pamatujete sympatického fousatého muže, který jménem výtvarníků předával panu prezidentovi jeden ze svých obrazů. Tak to byl Čestmír. Navštívila jsem ho a položila obligátní otázku: "Jak ses dostal k umění?" Překvapilo mne, že mě nejen nevyhodil, ale trpělivě a podrobně začal vysvětlovat: Vystudoval jsem nedřívě Vyšší umělecko průmyslovou školu, po ní přešel na UMPRUM, kde jsem studoval mimo jiné sklo, malbu a dekorativní malbu. Tu u známého a milovaného profesora Aloise Fišárka. Po skončení školy, jsem začal spolupracovat s architekty na návrzích fresek, dělal jsem skleněné mozaiky, gobelíny, zařídil jsem si malé studio animovaného filmu, a začal se ženou stavět dům. Když jsme ho v roce 1977 dokončili, tak jsme utekli. V Austrálii jsme nejdříve žili v Melbourne a když jsme se dozvěděli, že bychom mohli pracovat v Sydney ve studiu animovaného filmu, tak jsme se přestěhovali sem, a jsme tu pořád.

Pokud vím, všichni výtvarníci souhlasili s tím, aby právě tvůj obraz byl dán panu prezidentovi, tak se jim líbil. Proč jsi vybral právě ten?

Obraz jsem nevybíral, maloval jsem ho přímo pro pana prezidenta a chtěl jsem v něm tak trochu vyjádřit jeho pohled na svět a lidi, i na to, jací by měli být političtí.

Pokud vím obraz visí v jeho pracovně, tak hrozně se mu líbí. Jsi členem Česko-australské kulturní aliance. Co myslíš, že by měla dělat, co od ní čekáš?

Viš, mám trochu zvláštní názor na "multiculturalism". Já si myslím, že kultury by se měly spíše prolínat, spojovat, promíchávat, stejně jako lidé. Měli bychom hledat co nás spojuje, a ne co nás rozděluje. A Aliance by mohla hodně pomoci, aby alespoň naše děti žili v moderní, smíchané, kulturní a kultivované společnosti.

Jana Háberová

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

BLANIČTÍ RYTÍŘI ČESKÉHO OBROZENÍ

Bořek Šindler

Stará česká pověst kreslí blanické rytíře jako voj husitských středověkých zbrojnošů s přílbami, na koních a s koplmi v mohutných pažích. Ti skuteční blaniční rytíři však vjížděli na české kolbiště bez brnění, bez štítů a bez fanfár. V ruce drželi pera a těmito zbraněmi devatenáctého století vybojovali českému národu konečně tu bitvu, která přinesla ve dvacátém století to nejsladší ovoce. Samostatnost. Opět samostatnost po několika stoletích živení ve stínu Vidně.

Češi svou šlechtu počali ztrácet po bělohorských událostech a během tří století národního ponižování to dopracovali na národ obhroublých sedláků a sloužících. Čeština ztratila schopnost vyjadřovat soudobé myšlenky a stala se jazykem podomků a hokynářů. Začala být pokládána za jazyk zanikající a neschopný dalšího rozmachu. Dokonce i člověk, který ji nakonec začínal probouzet nevěřil, že by mohla opět ožít jako vzdělaný evropský jazyk. Učenec doby osvěcenské a lingvista abbé Josef Dobrovský však dokázal to, co v pohádce dokázal onen ušlechtilý princ. Prosekal se ku spící krásce a jedním vášnivým polibkem ji opět přivedl k životu. Tím polibkem byly jeho lingvistické práce.

Po tomto prvním polibku Dobrovského pak povstaly armády českých literátů a učenců, kterým se vlastně podařilo dílo téměř zázračné. Pozvedli řeč k bývalým výšinám, přesvědčili národ že není jen národem služek a podomků a připravili dalším generacím zasloužené místo mezi Evropany. Pravda, netvořili z ničeho. Mohli začít na pevných a starých základech daných kolébkou cyrilomethodějskou a dlouhou předbělohorskou tradicí. Nebyli ve své práci podpořeni starou universitou, ta ležela v troskách bývalé slávy a byla v držení Němců. Hnala je jen tužba naprosto nezištná - obrodit českost, tužba, kterou dnešní mladé generace asi zcela nechápe v její závratné hloubce. Hnala tyto lidi - a byly jich dobré tři generace - tužba marxistickými formulkami nevysvětlitelná a ortodoxním národohospodářům nepochopitelná a nezvažitelná. Bez mravenčího úsilí českých buditelů by potom byl Masaryk nemohl dokázat obnovit českou samostatnost.

Dlouhá vláda Marie Terezie, její spoluvládci se synem Josefem a nakonec samostatná vláda Josefa II. připravila půdu pro tu nejtěžší germanisaci jakou Češi během své existence zažili, snad jen s výjimkou krátké éry nacismu. Osvícenec a nevěrec Josef II. na jedné straně osvobodil nevolníky a dal tolerančním patentem svobodu nekatolíkům, založil však svou vídeňskou administrativu na principu naprostého prvenství němčiny po celé říši. A v tomto přišel pomalý odumírání zasvítit pochodem Dobrovského. Tak zvaní brusiči českého jazyka, předchůdci Dobrovského, se z dnešního hlediska jeví

proti tomuto gigantu učenosti pouhými břídlíky. On sám sice nikterak nevěřil v možnost nového vypětí české literatury, ale český jazyk podrobil dlouholetému studiu, zejména také ve Švédsku, kde našel staré české rukopisy. Švédové tam zavlečené v třicetileté válce. Člověk narozený v Maďarsku, vychovaný německým otcem, psal latinsky a hlavně německy. Psal nicméně o češtině. Sepsal "Zevrubnou mluvnici českého jazyka" (německy), německo-český slovník a latinsky psanou mluvnici staroslověnštiny. Svými díly položil základy k rozvoji češtiny a k jejímu zmrtnýchvstání, anebo alespoň k povstání z hlubokého spánku. Po čase se přihlásili další křesitelé. Slovák Pavol Jozef Šafárik zakládá počátkem devatenáctého století vědu o věcech slovanských a jeho dílo "Slovanské starožitnosti" je pokládáno za prvotinu slavistiky. "Slávy dcerou" se přidružuje - ještě v hexamtru - další Slovák, Jan Kollár. Dobrovský usiluje o ustálení rozkolísané jazykové normy. Vzor dokonalé češtiny viděl v době veleslavinské a vypracoval také pro češtinu pravidla přízvukné prosodie. Té potom - na rozdíl od Kollára - použil Máchu.

Karel Hynek Mácha se vřít do uskrpnutého prostředí české malosti svými novotářskými verši a jako pravý romantik bořil modly racionalistických veršotepců. Jeho geniální smysl pro český jazyk vlastně postavil češtinu opět na úroveň evropskou. Nepoužil snad nikdy slova "český", byl daleko češtějším básníkem právě svou dokonalou češtinou než celá řada jeho současníků českosti se neustále dovolávajících. Po Máchovi pak následovaly celé plejády a školy literární a básnické, od romantiků až po dekadenty z konce století. Vrchlický například vnášel kosmopolitní básnické obrazy psané již češtinou mistrnou, novinář Havlíček psal ostrou novinářskou řeč již dobře vytepanou, a Nerudovy povídky, fejetony a básně hyjí typicky českým vtípem jazykovým.

Národ devatenáctého století tuto novou domácí literaturu vpíjel plnými doušky. Neschopen nalézt vůdce mezi zgermanizovanou šlechtou, povýšil své spisovatele na vůdce a idoly, na svoje blanické rytíře. Kolem přelomu devatenáctého století se to jimi už jen hemžilo. Bylo také postaveno Národní divadlo a postavil je "Národ sobě", spíše proti intencím Vidně než za jejího přispění. Český kulturní život se začal vracet tam, kde v šestnáctém století česká literární snahy kulminovaly. Lumírovci a hlavně potom symbolisté si úmyslně hledali vzory v literaturách románských, hlavně v literatuře francouzské, a takový Karásek ze Lvovic si málo zadá s klasickými symbolisty francouzskými.

Politicky je ovšem národ nadále nesamostatný. Je sužován nepochopením Vidně, ale také vlastní neschopností proti Vidni se úspěšně postavit, alespoň tak rázně jako nakonec dovedli Maďari. Historik Palacký zprvu prohlašuje Rakousko za rámec budoucnosti Čechů. Kdyby Rakousko nebylo, musili bychom si je vytvořit, hlásá. Když ale Vídeň v roce 1867 vytváří s Maďary dualismus rakousko-uherský a Čechy opomíjí, Palacký se nejprve odmlčí a posléze prohlašuje, že jsme byli před Rakouskem a že budeme i po něm. A skutečně jsme.

Francouzská revoluce a napoleonské války ovšem silně ovlivnily politickou situaci v rakouské říši. Smrti gilotinou zahynula sestra Josefa II., francouzská královna Marie Antoinetta, jedna z dcer Marie Terezie. Racionalista a osvícenec Josef si uvědomuje, kam může vést holé "ration", holý rozum, a

tak jak si to stopadesát let po něm uvědomili naši marxisté. Napoleonské armády po Evropě šíří dozvuky francouzské revoluce a na příklad Poláci hledí k Napoleonovi jako ku svému osvoboditeli, především od jarma ruského. Francouzská armáda bojuje u Slavkova ale po její konečné porážce u Waterloo slaví Vídeň s Anglií a Ruskem triumfy. Ve Vídni zasedá roku 1815 Vídeňský kongres, ponapoleonská mírová konference, a Rakusané utahují šrouby po celé říši. Česká otázka na programu není. Na programu je "Svatá Aliance" protinapoleonských vítězů, včetně Rakouska a Ruska.

Revoluční rok 1848 je rokem revoluce po celé Evropě, a jakýsi odvar revoluční vře i v Praze, zdaleka však ne tak intenzivně jako vře průběh revolučního hnutí v Maďarsku nebo ve Vídni. Hrabě Windischkraetz velí pražské posádce a potlačuje slabé vzbouření studentské. Jeho manželka je zasažena zbloudilou kulí a její smrt přináší další represálie. Počátkem století vídeňský pletichářský ministr Metternich, a v letech padesátých pak Bach (naše pražské "dej si bacha" prý z té doby pochází) potlačují projevy svobody. Havlíček je internován v tyrolském Brixenu a k uvolnění dochází prakticky až v letech šedesátých-semdesátých. V té době již Češi většinou stojí zády k Vídni, někteří dokonce ohlašují trvalý bojkot parlamentu. Až do roku 1867 Češi ještě usilují o nápravu Vídne, o uznání české státnosti v rámci mocnářství. Vídeň na ně, politicky, vyplazuje jazyk a rodí se český Švejk - nespokojenec, filuta a anarchista, jemuž se nakonec podaří také Rakousko udolat. Ale vedle Švejka se také proti rakouské zarputilosti začínají stavět lidé jako i poslanec říšského sněmu, Masaryk. Také jejich cílem se počátkem příštího století dvacátého, stane přerod Rakouska. Přerod mocnářství a jeho vídeňské centralizace, nikoli ještě rozbití.

Někteří Češi posílňávají po carském Rusku jako zachránci českého království a panslovanská myšlenka se uchycuje mezi českými romantiky. Proti těmto nereálným tendencím se však postavili dva vzdělání Češi. V první polovině devatenáctého století Havlíček, který se vrací z Ruska zklamán tamní negramotností, chudobou a zkorumpovaným carským režimem utápějícím se v byrokracii. O generaci později na něho v této myšlence navazuje Masaryk. Ten razí pro Čechy cestu vědeckého poznání a nefalšování dějin, ale právě tak jako Palacký, po počátečních pokusech dojít k narovnání uvnitř Rakousko-Uherska, dochází Masaryk k závěru, že vídeňská monarchie není schopna se zmodernizovat a znovu poskytnout české koruně místo, které jí i v nové době náleželo.

V devatenáctém století se vytvořila situace pro Čechy naprosto paradoxní. Vídeň, před několika stoletími proti Praze ještě provinční město, je centrem mocnářství a hledí na Prahu jako na urovanou popelku. Maďaři, na jejichž královském dvoře byla kdysi dvorní řečí čeština, se v druhé polovině devatenáctého století vyvíjejí po bok Rakusanů a zacházejí se svými "podanými", včetně Chorvatů, Slováků a Srbů jako s národy druhé třídy. Češi a jejich svatováclavská koruna jsou odsunuti na třetí kolej a zůstávají ve vlastní zemi národem posluhů. Mají však v záloze jeden skutečný triumf - svůj průmysl a silně vyvinuté hospodářství. Jsou totiž hospodářsky nejsilnější a průmyslově nejvyvinutější zemí mocnářství. Tak také přicházejí do století dvacátého, a výsledky první světové války jim přinášejí zasloužené postavení v Evropě.

Masarykovu návratu do Prahy v roce 1918 jako hlavě obnoveného státu předcházely nemalé potíže a zábrany a cesta k samostatnosti byla svízelná. Jedna z největších překážek vězela také v českém pocitu malosti a vlastní nemohoucnosti. Češi se stali v devatenáctém století důkladnými byrokraty, schopnými obchodníky a podnikateli, ale nikoli vládci. Nakonec jim nechybělo vzdělání, spíše jim chybělo pěstěné chování kdysi ztracené se ztrátou vlastní šlechty, a také sebevědomí. Byli v Rakousku přehlíženi a nejednalo se s nimi ve Vídni jako s rovnými.

Během osmnáctého století ztratili Habsburkové ve válkách s novým pruským státem už nadobro Lužici a velkou většinu Slezska a české korunní země byly prakticky zredukovány na Čechy a Moravu. Kromě toho se Vídeň snažila o přímé připoutání markrabství moravského k přímé poslušnosti vídeňskému dvoru. Nicméně se během osmnáctého století dávali vídeňští mocnáři ostentativně korunovat za české krále. Korunovace Karla VI v Praze se konala s velkou pompou v roce 1722, ještě před odtržením Lužice a Slezska. Během počátků vlády jeho dcery Marie Terezie byla Praha také okupována francouzským a bavorským vojskem, ale ona sama se dala v roce 1742 korunovat v Praze během krátké přestávky v šarvátkách s pruským Bedřichem. Tato vídeňská vládkyně, prostá a přímá žena, měla za poradce tři české šlechtice - Harracha, Kinského a Kounice - a její snaha ubránit českou korunu před pruskými náporů byla nesporná. Habsburští vládci byli stále ještě nominálně římskými císaři, ale neskutečnost jejich reálné moci jako říšských císařů vynikla ve století devatenáctém kdy na území celého Německa začínalo hrát prim Bismarkem ovládané Prusko. Habsburkové přestali prakticky fungovat jako císařové "Římské říše národa německého". Je těžko posoudit zda nový pruský stát byl či nebyl větším nebezpečím pro aspirace Čechů než sama habsburská Vídeň. Sjednocení německé moci pod pruskými korouhvemi odsunulo vliv habsburských panovníků z Lužice a Slezska na severní hranice Čech a Moravy. Čeští politikové odmítli účast na tak zvaném frankfurtském sněmu, kam je lákali říšští Němci konspirující proti Vídni, a přidrželi se ochrany skýtané rakouskou monarchií. Ta jim odplatila tuto loyaltitu ignorováním českých požadavků autonomní správy českého království. Čeští Němci však od té doby začínali koketovat přes hranice s říšskými Němci. Už tehdy začínali chtít "heim ins Reich".

České národní povědomí, které se koncem osmnáctého století zdálo ležet udupáno v troskách pobělohorské katastrofy, znásilňováno normalizačním procesem protireformace, kvetlo už o sto let později plným květem. Usilí buditelů koncem devatenáctého století neslo plody prvními křesiteli Čechů naprosto nečekáné. V hudební zkratce české historie a českého úsilí, v symfonické básni Má vlast, náplň tohoto úsilí vlastně definoval Bedřich Smetana jako mluvčí celého národa. Když však v Praze zněly poprvé tóny Blaníku, nezdála se stále ještě česká samostatnost reálným programem - rozhodně ne české konservativní straně, Staročechům, avšak ani její mladší a radikálnější sestře, straně mladočeské. Myšlenka nové české státnosti uzrála vlastně až během první světové války a provolání československého státu jako pokračovatele české koruny ve formě republiky v říjnu 1918 připadalo současníkům jak pohádka.

My asi jednou ty blanické rytíře budeme ještě počítat a

budeme se, zcela po česku, přit o to, kdo v tom vítězném šiku je, kdo jej vlastně vedl, kdy ti rytíři vyjeli a kudy a kam chtěli jet. Byly jich nakonec statisíce a jejich jízda trvala dobré století. Hlavně že dojeli. Dojeli včas a zřídili vzorný evropský stát - Masarykovu republiku.

Velký český novinář Ferdinand Peroutka to v roce 1954 v New Yorku vyjádřil takto: "Na počátku devatenáctého století jini národové měli armády a parlamenty, krále a presidenty, měli bohatství, obchod a průmysl a my jsme neměli mnohem víc než několik knih, ale všechno jsme z nich obrodili. Zase jednou obrodíme. Na otázku "Kde domov můj?" můžeme do velké míry odpovědět: tam, kde jsou naše knihy." To platí dodnes.

DOŠLO PO UZÁVĚRCE :

V srpnu přijíždí poprvé do Austrálie Vihanovo kvarteto, těleso, které si v Evropě získalo již velmi dobré jméno. V roce 1992 získalo první cenu v Mezinárodní soutěži komorní hudby. V čele poroty v té době zasedl světoznámý Yehudi Menuhin. Kvarteto přijalo své jméno na počest Hanuše Vihana, zakladatele slavného Českého kvarteta. V podání Vihanova kvarteta uslyšíme hudbu Schubertovu, Mozartovu, Dvořákovu, Janáčkovu a mnoha dalších skladatelů.

Program zájezdu Vihanova kvarteta vypadá takto:

19. 8. - Perth -	Concert Hall
22. 8. - Adelaide -	Town Hall
23. 8. - Hobart -	University Centre
24. 8. - Lancelton -	Ballroom Novotel
27. 8. - Melbourne -	Concert Hall
28. 8. - Melbourne -	Concert Hall
31. 8. - Sydney -	Seymour Centre
2. 9. - Sydney -	Opera House
5. 9. - Newcastle -	City Hall
6. 9. - Armidale -	Lazenby Hall
7. 9. - Brisbane -	Concert Hall

Pokud se některý z koncertů koná ve vaší blízkosti, vřele doporučujeme jeho návštěvu. V životě je jen málo příjemných věcí, ale krásná hudba k tomu málu určitě patří.

Nad dopisy čtenářů

Stará lipa

PhDr. Hana Gerzanic-Honsová

Stará lipa v louce kvete,
ohřívá se v teplém létě.
Mnoho roků psáno po ní -
stále ještě roste, voní.

Děti, co si pod ní hrály
dávno zmizely už v dálí...
Různé změny kolem vidí,
pamatuje stovky lidí.

A když v zimě usne, dřímá
chvilami si zavzpomíná
...když kol závěj sněhu leží...
jak tu rostla mladá, svěží.....

Na jaro si ráda počká,
jen když se ho ještě dočká
aby síly dosti měla
ptákům, lidem zavoněla...

Zasílám pozdrav z Evropy, z Čech
čtenářům Australských listů. Doufám,
že básnička vyjadřuje léto zde v české
zemi, kde lipy tolik voní a kvetou. Ta
jedna stará, košatá a již mechem obrostlá
mi na jedné procházce "zašeptala" ta slova,
která jsou v básničce.

Chci touto cestou zaslat pozdrav
z daleké české vlasti.

Zasílám též pozdrav Australským
listům s přáním zdarů a úspěchů.

PhDr. Hana Gerzanic-Honsová

Vážení přátelé,

S radostí oznamujeme, že s pomocí Boží, Panny Marie i Vaší se nám podařilo dokončit stavbu kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů a salesiánského oratoře Jana Boska v Brně-Žabovřeskách. Děkujeme Vám za Vaši pomoc a doufáme, že nás podpoříte svou přízní i při budování domu pro ubytování salesiánské komunity, která se bude věnovat mládeži.

Ze srdce Vám žehnají

Vaši vděční Salesiáni

Milé Australské listy,

Nedá mi, aby som nenapísala niekoľko slov o programe "Do posledného dúška", ktorý sa uskutočnil v nedeľu 23. júla. Ťažko si je len predstaviť, že by sa Sokolský národný dom (Bohu vďaka za ňo!) dal premeniť na útulnú, malú vinárničku. No a dá sa! Pobehoval v nej čiašnik s heverom plným červeného, voňalo údené a čerstvé buchty, a k tomu vyhrávala živá muzika. Pri svetle sviečok sa človek mohol započúvať do ľúbnej moravskej poézie a popíjať vínko. Inými slovami, bol to rozkošný večer. Zaspievali sme si dosýta - ba aj po slovensky. Pani a pán Sitta, pani Zahradková a pán Pečenka, Koutský a Burda si skutočne zaslúžia pekné poďakovanie za usporiadanie tohto milého podujatia. V kutiku srdca dúfam, že takýchto nedeľ v budúcnosti bude viac.

Milovníčka poézie
(jméno a adresa v redakcii)

ČESKÝ POPIS AUSTRÁLIE Z ROKU 1807

24. července 1807 v moravském městečku Mrákotíně pan Jan Augustin Czok, ředitel místní školy a hudební skladatel, zapisoval dobovým švabachem zeměpisné lekce pro své žáky. Časem poznamenaný zápisník se zachoval v rodině pana Karla Šindeláře v Sydney, jemuž děkuji za laskavé zapůjčení vzácného a zajímavého textu k dešifrování. Přečtěte si, co se učili moravští žáčkové téměř před dvěma sty lety o Nové Holandii - dnešní Austrálii.

Obywatelů (Polynezie) málo má kterých bez pochyby výše dvou milionů není. Tyto jsou všichni modláři a jakoukoli věc za boha wyznávají. Žijí se masem zvířat a ryb, a také owce mají. Na větším díle naří chodí a jen někteří jakési přibytky mají. Kumštu málo vědí a užívají, a někteří z nich se obřezávají. Země známější této částky světa jsou následující :

NOWÝ HOLLAND jest ostrow 143000 mil a tak téměř jako Ewropa veliký. Nakolik znám jest záleží z rowin a lesů. Zvířata jsou v něm nemnohá. Neb krom divých koček, smraďucká, jistého pokolení zajíců kterémuž kangarů zde říkají a který velikost owcy má a netopýrů žádná jiná se ještě newynašla. Ze stromu jsou všeliká pokolení obzvlášť smrkové, jedlové a nadewšecko onen výtečný kapustový, neb zelený strom jehožto vršek k jídlu jak kapusta neb zelí slouží. Ptácy, husy, kachny, pelikáni, tetřewy, čápy a wolawky, papaušky a jiné jakož všeliké ryby v hojnosti. Na březích perlowá matka v hojnosti se nalézá. Obywatelů v této veliké zemi málo jest. Jsou oni dobře wzrostlí, vlasů černých, hrubých a dlouhých, nos není stlačený a široký, ale vysoký, a pysky malé a libé. Barwa těla, poněvadž se vždy rozličnými mastmi mažou, aby před všetkým tím komárami, jimž moskyty říkají, ušli, náležitě se poznati nedá, však kaštanová se býti zdá. Chodí docela naří, však rádi se šperkuji. Šperkováni jejich záleží v jisté kosti, kterou skrze chrupku jenž nosové dírky dělí, propýchávají a tak položenou nosí, což jim ohawnou twáfnost dává, a oni aby oddýchati mohli ústa otewřená držeti musejí. Tyto lidi, říká se, mají mocné, hbyté a zdravé tělo, aniž kdy nemocný neb mdlý mezi nimi wydin jest. Ostrow tento byl nejprw skrze nějakého plawce Dimen řečeného wynalezen a od něhož ten auzký konec k poledne obrácený, země Dimen sluje. Nynějšího století částěji ostrow tento od ewropejců nawštíwený jest, a jmenowitě Kapitán Cook na swých třech wůkol země konaných cestách byl zde několikráte, a jistý díl Nowý Sydwallis a pak jednu zátoku Botany a druhou Jaksonowou nazval. Konečně roku 1787 poslány sou sem z Angličan několik tisíc zlodějů a s nimi wojácy, kumštýři a všeliká zvířata domácí aby zde se osadili. Jejich osady jsou wůkol zátoky Jakson, a ty bez pochyby nowými podobnými osadníky z Angličan rozmnožené budou.

Poznámka : Tento dosud nepublikovaný text psaný rozkošnou moravskou češtinou, je pravděpodobně nejstarší známý český popis Austrálie. První Evropan, který prokazatelně stanul na půdě Austrálie byl holandský kapitán Willem Jansz s lodí Duyfken (Kachnička) v r. 1606. Zmapoval část západního pobřeží poloostrova Cape York. Je možné, že Portugalci, žijící od počátku XVI stol. na blízkém Timoru, též znali Austrálii. Jasně důkazy ale chybí. Van Diemen byl ředitel mocné Holandské východoindické společnosti. Sám ale "plawec" nebyl. R. 1642 vyslal z Batavie (Jakarta) na výzkum jižního Pacifiku slavného "plawce" Abela Tasmana, který objevil Tasmanii (zemi Van Diemena) a Nový Zeeland. Zmapoval též téměř celé pobřeží severní Austrálie. Nowý Sydwallis - NSW. Toto jméno použil poprvé kpt. Cook ve svém deníku psaném na zpáteční cestě do Anglie koncem r. 1770. Nazval tak celé pobřeží "Nového Holandska."

Pan učitel Czok psal uprostřed napoleonských válek. Anglie byla tehdy od Evropy izolovaná, a informace o Austrálii jistě byly velice vzácné a zastaralé. Přesto tento popis z r. 1807 není příliš vzdálen od skutečnosti.

Dr. Josef Lovell

CESTA EGYPTEM

Alexandrie, El Alamein,
a nakonec Suez.

Dagmar Balcárková

Město Alexandrie, arabsky al Iskandarija, leží v západní části delty řeky Nilu. Bylo založeno Alexandrem Makedonským v roce 332 před našim letopočtem. Alexander Makedonský byl též zván "Veliký", protože byl slavným vojevůdcem a vládcem. Již ve dvaceti letech se stal po svém otci králem Makedonie, a hned na počátku své vlády dokázal potlačit povstání na řeckém území, které tehdy patřilo Makedonii. Později, v roce 332 před našim letopočtem získal bez boje Egypt, a za dva roky nato pokořil mocnou říši Perskou, a Foinikii (dnes část Sýrie).

Jak jsme si již dříve říkali, byl Alexander Makedonský v Egyptě prohlášen kněžími boha Amuna za boha. Během své vlády založil v dobytých územích přes 70 měst, která obsazoval řeckými kolonisty. Nakonec jeho výboje skončily neúspěšným expansivním tažením do Indie. Zemřel předčasnou smrtí v troskách Babylonu, který chtěl znovu postavit. Bylo mu pouhých 33 let. Jeho tělesné ostatky byly dopraveny do Alexandrie, kde je pochován. Po jeho smrti se velká říše rozpadla.

Po dalších 293 let vládla pak v Egyptě řecko-makedonská dynastie Ptolemaiovců. Tuto dynastii založil vojevůdce Alexandra Makedonského, jménem Ptolemaios. Poslední královnou této dynastie byla Kleopatra VII., která byla sestrou a zároveň manželkou krále Ptolemaia IV., se kterým společně vládli celkem 21 let. Její posice na trůně nebyla již od počátku bezpečná. Po prvních čtyřech letech vlády byla Kleopatra obviněna z politických piklů, a vyhnaná z Alexandrie. Tehdy to byla krásná, 22-letá žena, do které se v době dobývání Egypta říši Římskou silně zamiloval sám Gaius Julius Caesar, tehdy již třiapadesátiletý. Na jeho zákrok byla Kleopatra znovu dosazena na trůn. Její vztah s Caesarem nezůstal bez následků, měla s ním syna Caesariona. Když byl Caesar v roce 44 před našim letopočtem za-

vražděn, stal se zástupcem zájmů říše Římské v Egyptě jeho přívržencem, politik Marcus Antonius. Toho si Kleopatra podmanila natolik, že se s ní oženil, a od té doby žili velmi výstředním životem, dokonce se prohlásili za bohy!

V roce 30 před našim letopočtem ovládl Egypt adoptovaný syn Caesarův vojevůdce Octaviánus, který v témže roce porazil římské republikány, ovládl celou říši Římskou a obdržel čestný titul "Augustus" (vznešený). S jeho nástupem vlády započalo období tak zvaného "římského principátu", což bylo ve skutečnosti císařství.

Kleopatra ani Antonius nečekali na trest císaře Augusta, Antonius spáchal sebevraždu a Kleopatra se dala uštknout kobrou. Syn Caesarion byl zabit, a děti které měla Kleopatra s Antoniem, poslal císař Augustus na vychování do Říma.

Osudy těchto dramatických postav se staly tématy známých uměleckých děl. William Shakespeare je zpracoval ve formě tragédie, Bernard Shaw jako komedii, a nakonec Hollywood jako film, ve kterém postavu Kleopatry vytvořila populární Liz Taylor, a Octaviána perfektně zahrál její tehdejší manžel, výborný, dnes již zesnulý herec, Richard Burton.

Město Alexandria bývalo jedním z největších antických měst a důležitým střediskem řecké kultury. Za vlády Ptolemaie I. a Ptolemaie II. byl v Alexandrii založen "Múseion", jehož částí byla největší knihovna středověku. Obsahovala okolo 700.000 svazků. Tato vzácná knihovna byla úplně zničena, když město v roce 48 před našim letopočtem obléhalo Caesarovo vojsko. Po rozdělení říše Římské v roce 395 našeho letopočtu začínalo nabývat stále většího významu město Konstantinopol (Cařihrad), a Alexandria postupně upadala, až byla nakonec dobyta v roce 643 Araby.

Ze zajímavých památek na minulost mne zaujalo hojně navštěvované Řecko-Římské Museum, pak Pompeiov sloup, dále římské katakomby, a mešita Abdula Abbáse. (Pompeius Gnaeus byl římský vojevůdce, který byl zabit v Egyptě. Abdul Abbás byl strýc proroka Muhammada).

Dnešní Alexandrie je moderním

městem s největším přístavem v Africe. Shlavním městem Cairem a s ostatními většími městy v Egyptě je spojena leteckou i železniční dopravou a průplavy po Nilu.

Bydlela jsem ve velkém a krásném hotelu "Montazah Sheraton", uprostřed pečlivě udržovaných sadů "Montazah Palace Gardens". Hotel má venku ohrazené soukromé pobřeží na koupání, lodičky, tenisové kurty, a taneční parket s pestrobarevným osvětlením. Uvnitř jsou četné klubovny, tělocvična, dobře zásobený bar, kavárna s dalším tanečním parketem, bezvadným orchestrem a zpěváky, prostorná jídelna s ohromným výběrem specialit, které by uspokojily i nejvybíravějšího labužníka, a perfektní obsluhou. Hotelové pokoje jsou s balkony a samozřejmě s veškerým příslušenstvím. Jsou prostorné, pohodlné, s moderním vybavením a malebnou vyhlídkou. Moc se mi tam líbilo.

Na západ od Alexandrie leží El Alamein. Železniční trať z Alexandrie do konečné stanice města Matruh vede kolem pobřeží Středozemního moře, a stanice El Alamein je na poloviční cestě. Jméno El Alamein vešlo do dějin před 52 lety, kdy zde za druhé světové války probíhaly tvrdé boje mezi britskými jednotkami a německými a italskými vojsky "Afrikakorpsu". Osmé armádě v severní Africe, kde mezi britskými jednotkami bojovalo též hodně Čechů a Slováků, velel maršál Bernard Law Montgomery. Fašistům velel německý maršál Erwin Rommel, který se urputně bránil, ale nakonec byli fašisté poraženi.

Vážím si té cti, že osobně znám jednoho z těch statečných, kteří u El Alamein bojovali. Je to dlouholetý člen Československého klubu v Jižní Austrálii, pan plukovník František Nový. Ráda bych řekla jemu i vám, že jsem tam, v El Alamein, na něho s velkou úctou a obdivem vzpomínala. Viděla jsem museum, místo tehdejšího bojiště, kříže padlých. Ze srdce upřímně jsem se u nich pomodlila za ty, kteří položili své životy za nás i za ty, kteří po nás přijdou.

Dalším velmi zajímavým místem byl Suezský průplav. Jistě vás překvapí, že myšlenka na spojení Středozemního moře s Rudým mořem je přes 2.300 let

stará. První průplav - i když mnohem menší, než je ten dnešní - existoval již za vlády faraóna Seti(ho) I. kolem roku 1380 před našim letopočtem. Další zmínku o průplavu najdeme v dějepisných pracích řeckého "otce dějepisu" Herodota, psaných v 5. století před našim letopočtem. Herodotos popisuje, jak faraón Necho (609-594 před našim letopočtem) upustil od konstrukčních prací, protože byl varován věštbou, že takový průplav by prospíval pouze nepříteli Persanům. Však také později, v roce 494 před našim letopočtem, uskutečnil tento plán perský král Dárius I. Tehdejší průplav sledoval s největší pravděpodobností cestu směrem přes Wadi Tumilat, kudy dnes vede sladkovodní kanál. Smyšlenkou vybudovat průplav přišel i Napoleon Bonaparte, ale k uskutečnění již nedošlo. Nakonec byl v letech 1859-1869 Suezský průplav vybudován za vedení francouzského diplomata a podnikatele, vikomta Ferdinanda Marie de Lesseps. Na práci bylo sjednáno hodně egyptských dělníků, a nesmírně těžké pracovní podmínky si vyžádaly 20.000 obětí na životech.

Současný průplav je 168 km dlouhý, většinou 160m široký, ale někde jen 95 metrů, a 12 až 13 metrů hluboký. Plavba kanálem severním směrem začíná v přístavu města Suez na severním konci Rudého moře, vede přes suezskou poloostrovní šíji, a končí v Port Said, trvá průměrně 15 hodin.

Uvědomila jsem si, že návštěvou Suezského průplavu moje cesta Egyptem vlastně končí. Bude třeba vrátit se do Cairu a připravit se k odletu domů. Najednou mi to začalo být líto - ty necele 3 měsíce byly vlastně hrozně krátké, a mně se to všechno tolik líbilo! Jak ráda bych ještě zůstala, vždyť bych toho ještě chtěla tolik vidět, tolik poznat!

Bylo to všechno tak krásné! Utěšuji se myšlenkou, že jsem v Egyptě nebyla naposledy.

Z tajů krás české řeči

Zahřejme si, milí čtenáři. Proč si nezahrát? Zaposlouchejme se do řeči několika mistrů českého slova, mistrů našeho dvacátého století. Není čeština jako čeština. Jejich řeč je vybroušená, ale každý z nich ji brousil a nabrousil jinak. Začneme tedy:

1. To, co se vypravuje, bývá často tak zábavný nesmysl, že nikdo nemá chut věřit pravdivým příhodám a nikdo je ani nečte. Tak přichází poctivost vepsí a všelijaké výmysly jsou vynášeny až do nebe. Sper to das! Pravda, jak se říká, ztratila svoje podkúvky a kulhá za lži, o niž se kdysi říkalo, že má krátké nohy. Pah, ta se neztratí! Nestyda nestydatá! Ale nechť! Mlým mele tak, jak je utažen, a pisáři si nevedou jinak. Prodávají jak koupili, poslouchají, co jim našeptávají, a piší to, co jim řeknou všelijací svědkové, pamětníci a staré baby. Pravda nepravda, slyšeli to a dost!

2. Kdy se pochopí konečně, že ve válečném poli ducha jsou porážky stokrát větší a krásnější a plodnější než snadná, hladká, pohodlná a kulantní vítězství opatrnosti a přizpůsobení, těchto hnusných, nedokrevných a záporných ctností, které jsou snad cenné v životě občanském, ale méně než pleva a dým v životě uměleckém? Kdy se zbavíme konečně tohoto nejtupějšího předsudku, který nám znemožňuje a od základu kazí porozumění všemu umění a vši duševní práci a zabíjí zpredu každou radost a rozkoš z nich?

3. Když jsme mijeli lucerny, zpomaloval jsem chůzi, abych mohl spojit své oči s jejíma měsíčníma očima. Cítil jsem její voňavku, kypré teplo, které z ní vycházelo jako z divotvorné básně. Měsíc stál nad střechami a byl ohromně veliký. Pak jsme se už jen líbali až do sebetříznění. Byla úchvatná, žádoucí, a tma, plná měsíčního úplňku, byla jedinou dekorací, kterou snesl tento květ zla. Proč jsme se setkali den poté v přírodě osvětlené letním sluncem? Měli jsme se setkat v noci, setkávat jedině v noci. Býval bych ji neztratil. A tak láska jako poesie potřebuje

své světlo, světlo, které se k ní hodí.

4. Někdy mi připadá, jakou sílu má minulost. Zvláště nedávná a ne příliš vzdálená. Vsává nás do sebe, vtahuje nás k sobě, do té bezprostřední hloubky času, kde se nám často mnohé zdá krásnější a svátečnější. I když to není pravda. Marně se v duchu zaklínáme a zapíráháme svou přítomností k dnešku, marně si uvědomujeme chyby, omylly i zřetelné špatnosti včerejška. Přítomnost se nám zdává příliš všední, střízlivá, nežádoucí a samozřejmá.

5. Jistě, člověk se rodí jen jednou, aby se pak ještě rodil zvolna, dobýváje sebe sama klikatě i v prudkých nárazech, pokud mu zbývají čerstvé a nenasyčené smysly a duše potřebná k růstu. Ale pokud je rodný kraj zároveň domovem, vracejí se ztracení synové nejinam než k otcům, domů, až tam, odkud vyšli, neboť pak teprve je dokonána každá velká cesta a každé toulání. Já, nezdráhám se to přiznat, mám nadmíru rád rodný kraj i rodné toulání, trvale přitahován, trvale se odpoutávaje, v ustavičném návratu...

Nuže, milí přátelé, poznali jste, poznáváte, poznáte? To rozpoznání konečně tak důležité není. Ale nahlížíte, že naše řeč v podání mistrů je nám nejbližší? Přistě by se vám mělo dostat rozluštění. Zkuste ale štěstí. Zkusíte?

B.S.

ADVANCED DIAGNOSTIC DEVELOPMENT PTY LTD

hledá pro svoji odbočku v Brně, ČR, strojního nebo elektroinženýra,

který rozumí obráběcím strojům, má smysl pro podnikání, dokáže se rozhodovat, rozumí finanční stránce podnikání, umí jednat s lidmi, je schopen nejen prodávat, ale i nakupovat, znalost němčiny vítána, vhodné pro krajana, který uvažuje o návratu do ČR.

Podrobné informace vám poskytně:

**Robert - (02) 673 4033
nebo volejte do redakce.**

Čtenáři se možná pamatují na návštěvu Miloslava Šimka, Jiřího Krampola a Josefa Fouska v Austrálii i na jejich vystoupení. Josef Fousek si Austrálii tak zamiloval, že se k nám v letošním roce vrátil a jeho koncert patřil k tomu nejlepšímu, co jsme mohli letos vidět a hlavně slyšet. Miloslav Šimek spolu s Josefem Fouskem vydali v roce 1994 půvabnou knížku, nazvanou "Putování s oslem", ze které vám postupně nabídneme několik kapitol. Vůbec bychom vám v budoucnosti chtěli představovat českou knižní produkci, abyste byli alespoň trochu informováni, co se tam na knižním trhu děje a po jaké knížce máte pátrat, až se do České republiky pojedete podívat.

Redakce

PUTOVÁNÍ S OSLEM

Miloslav Šimek, Josef Fousek

Úvod ve kterém se snažím dokázat, že nejsem blázen.

Ty jsi blázen! řeklo mi několik mých přátel, když jsem se jim v roce 1969 svěřil s nápadem, že si koupím osla. Nezviklali mě. Důležité bylo, že s mým nápadem tehdy souhlasila i manželka. (Každý chlap ví, že když s ním souhlasí žena, je vyhráno.) A také jsem osla nekupoval sám, ale chtěl jsem ho koupit s mým přítelem fotografem Milanem Wágnerem napůl. Tedy ne na půl. Samozřejmě, že osel měl zůstat v celku, ale byl náš společný. A jednoho dne jsme náš plán uskutečnili. Oba jsme dali dva tisíce korun a osel byl náš. Tehdy to byly slušné peníze. Dneska za čtyři tisíce neseženete ani pořádného čistokrevného psa. Prostě je jiná doba. (Tím nechci říct, že je inflace, to bych si nedovolil, to každý vidí sám.)

Osla jsem si zamiloval, když jsme byli s ženou poprvé u moře. Kde jinde než v Bulharsku. Bylo to v roce 1966 a byli jsme Češi. Opuštění oslíci tehdy stávali přivázání na provaze ku kůlně u a tam u pláže a pásli se. I proto jsem je obdivoval. Popásat se na písku, to dokáže jenom osel.

Dva roky nato jsme jeli do Bulharska znovu. Přiznám se, že já už ne kvůli moři, ale kvůli oslům. Zatímco ostatní se cákali, případně plavali ve vlnách, já ta pozoruhodná zvířata krmil kde čím a hlavně je pozoroval. Na oslu mě nejvíc fascinoval uši. Nevím, jak slušely králi Lávrovi, ale oslovi sluší náramně.

Taky se přiznám, že jsem jim do nich šeptal. Neodpovídali. Asi mi nerozuměli. To víte, byli to Bulhaři. Ale když jsem chtěl jít několikrát pryč, třeba nakrmit sebe, začali hýkat. Kontakt tedy mezi námi byl.

Hýkání osla, to je taky něco. Když jsem slyšel osla hýkat poprvé, zalehl jsem okamžitě k zemi. Byl jsem teprve krátce z vojny a domníval jsem se, že slyším velitele. Prostě reflexy jsou reflexy.

Musím vám také prozradit, že tehdy byla u Černého moře i zpěvačka Nada Urbánková. Ne s námi. Se svým tehdejší milým. Nakonec jsme se tam potkali. Zahřela rovněž láskou k oslům. Toho, o kterém mluvím, přímo rozmazlovala, ha mu s citem zpívala do uší. Myslím, že je nápadník to nesl těžce. Jemu se věnovala méně. Začal pít, a pokud vím, pije dodnes.

Osla jsem si z Bulharska nepřivezl, to by bylo těžko proveditelné. Osla nestrčíte do kufru, to není Pliska. Osla jsme s Milanem koupili v Čechách. V Praze. Dostali jsme tip a vyšel. Odvezli jsme ho do Soběsuk u Nepomuku a jeho výborným domovem se stala stáj u domku našeho výborného kamaráda agronoma Václava Votavy. Skvělý člověk. Musím to napsat, protože už nežije, a to je velká škoda. Byl to totiž poctivý, rovný chlap a takových je na světě vždycky málo!

U Soběsuk jsme s Milanem Wágnerem měli pronajatý mlýn. Každou volnou chvíli jsme tam jezdili a od té doby, co jsme vlastnili osla, jsme se do mlýna těšili ještě víc. Chodili jsme s oslíkem na procházky, snažili jsme se na něm jezdit, fotografovali ho a všelijak mu podstrojovali, aby nás měl rád.

A jednoho dne, ani nevím, kdo z nás měl ten nápad, jsme se rozhodli, že s oslem v létě vyrazíme na týdenní výlet. Začalo shánění vozíku a takové ty všelijaké přípravy. Prostě začalo jít do tuhého.

To je blázen, říkali zase o mně lidé, kteří se dozvěděli, že hodlám putovat po Šumavě o dovolené s oslem.

Nic už mě nemohlo zastavit, naopak, zatvrdil jsem se. Když jde někdo opilý po silnici, motá se a případně nepřetržitě falešně zplvá či spíše řve, nikoho to neudivuje. Když jdete po silnici a vedete osla, tak se za vámi otočí skoro každý. Jste zvláštní, jste vyjimečný, jste divný, jste blázen.

Ale já nebyl blázen a Milan taky ne. My jenom milujeme přírodu a měli jsme nápad. A když má chlap nápad, o kterém je přesvědčený, že je dobrý, tak ho má uskutečnit.

Navíc se vám musím přiznat, že v době, o které píšu, jsem byl daleko radši na venkově než ve městě. Já jsem si nikdy nedával velký pozor na pusy, a tak se mi ani moc nechtělo chodit do společnosti. A ono také do jaké společnosti v sedmdesátých letech? Ne nadarmo se tehdy říkalo, že když se sejdou tři, tak jeden z nich je flizl. A z toho

jsem měl, přiznám se, vždycky strach. V divadle jsme tenkrát měli ohromnou partu a kolikrát stačilo, co jsme řekli na jevišti. Pamatuji se, jak v představení Telefonu pan Dietl vyprávěl, že takhle odpoledne zametá před domem chodník a najednou do té jejich slepé ulice začne couvat autobus. Zastaví u chodníku, vyhrne se jásající dav a vedoucí říká: "Promiňte, pane Dietl, my jsme zájezd z Moravy a všichni chtěli vidět vás a Hradčana. A vezem dva demižony vína, jeden pro vás a jeden pro soudruha prezidenta Husáka na Hrad." Popovídali, předali demižon a odjeli. A proč to říkám, povídá pan Dietl, večer jsem měl karétní společnost, tak jsem ten demižon otevřel, a to víno bylo děsně špatný, bylo dokonce přišerný.

A já pronesl: Pane Dietl, jestli vám nedali omylem ten demižon, co vezli Husákoví.

Lidi řvali, tleskali pět minut, prostě měli příležitost naznačit, jak milují svého prezidenta, který republiku tak pěkně zkonsoľdoval.

Pro tyhle chvíle porozumění herce s diváky jsem tolik miloval divadlo a miluju ho proto dodnes. Ale kolikrát cestou z divadla domů jsem si nadával, co to zase dneska řekl, jestli tam seděl nějaký martýšek (Martýšek je výraz, který jsme s kamarádem Alešem Moravcem jako studenti vymysleli pro bolševika, abychom na ně mohli nadávat třeba i v tramvaji nahlas. To bylo pořad: Už ať jdou ty martýškové do ..., slyšels dneska v televizi toho hlavního martýška, apod. Fungovalo to.)

V divadle jsem riskoval rád. Parkrát na mě sice někdo podal občanské hlášení, ale vždycky se to nějak nakonec vysvětlilo, neboť jsem víceméně uměl dělat blbýho. A dokud žil Jirka Grossmann, tak na nás vůbec žádný martýšek neměl, protože jsme měli ohromné nadání předstírat, že jsme jeden naivnější než druhý. Ale nervy to přece jen byly. Člověk se rozklepal až následně. A tak jsem radši do žádných klubů, barů a vináren nechodil, protože tam by podobné řeči a provokace asi tak lehce neprošly. Praha proto pro mne byla jenom naše divadlo, a když jsem nehrál, utíkal jsem pryč, do přírody. Ostatně dobré kamarády jsem si do mlýna vždycky pozval. Jezdila tam občas celá naše tehdejší divadelní parta včetně režiséra Roháče. Tehdejší domorodci v Soběsukách vzpomínají na Stellu Zázvorkovou. Slavili jsme tam jednou v hospodě Silvestra. Nikdo už asi přesně nespočítá, kolik vesničanů tenkrát paní Stella utančila k smrti. Režisér Roháč zase snědl tolik kyselého zeli (ne z hladu, miloval ho), že jsme ho museli honit kolem mlýna, aby splaskl. Naštěstí jsme si s Milanem vzpomněli, že takhle to děláme s oslem, když je nafouklý. Zabrlo to na oba.

To je blázen, chodí na výpravy s oslem, mysleli si tedy tenkrát o mně mnozí,

ale my s Milanem přesně věděli, proč to děláme. Byl to únik, únik ze společnosti, ve které vládli martýřkové.

Díky oslovi jsme prožili v sedmdesátých letech krásné dny a navíc jsme získali pověst stále větších bláznů, což se mi hodilo, protože bláznům projde víc. Malý příklad: Jednou jsme se nějak zamotali v lesích a ocitli se i s oslem v hraničním pásmu. Bloudíme, bloudíme a najednou jsme asi dvě stě metrů od závoje hraničního přechodu ve Strážném. Diváme se dalekohledem k hranici a v tom vidíme vojáky, jak naskákali do dvou gazů a rovnou k nám. V mžiku jsme byli obklíčeni, "Ruce vzhůru!" a samopaly namířené na nás. A řev: Kdo jste a co tady děláte? Než jsme stačili něco vysvětlit, náhle slyšíme poručíka, jak říká majorovi: "To je v pořádku, to je ten blázen Šimek z Mladého světa, jak chodí s oslem, Já to čet." Takže jsem jenom vysvětlil, že ten kolt, co mám u pasu, je poplašák a že jsme zabloudili. "Dyt to říkám, blázen Šimek, co má osla a poplašák", potvrdil moje slova poručík. Ty, ty, ty, vlektrát ať se to nestane, dostalo se nám napomenutí, a dva vojáci nás vyvedli z hraničního pásma ven. Tedy osla a pár bláznů.

Vidíte, jak se vyplatilo, že jsem do Mladého světa i jinam občas napsal reportáž o našich oslích cestách. Nechci vám radit, ale kdybyste jednou chtěli mít image blázna, tak nesmíte být líní, musíte na tom pracovat.

Doufám tedy, že jsem to laskavému čtenáři dostatečně vysvětlil: Já nejsem blázen, já jsem blázen, jen když se to hodí.

Úvod

Našich oslích výprav bylo celkem devět. Pak už to dál nešlo. Přestali jsme prostě chodit. Vlastně hlavně jsem to zavinil já. Byl jsem jakoby vedoucí a na můj impuls se vždycky čekalo: Jak to tohle léto bude.

Jenže děti rostly. Tedy děti...dcery! Evička a hlavně Magdalena, která se narodila v roce 1971. V té době jsme přesídlili z mlýna v Soběsukách do bývalého lomu u Maňovic, kde jsem za pomoci kamarádů, především Milana Wágnera, Vaška Panušky z Horažďovic a pana Čady z Maňovic, opravil kovárnu. Hlavně pan Čada, ač sám měl pořád dost práce, nám pomáhal nezištně a vozil materiál na samohybu, za který by se nestyděli ani "Rychlé šipy". Vyrobil ho z benzinového motoru od mlátičky a vozíku z lomu. Říkal tomu Rumcajs. Jezdilo to náramně.

S Vaškem Panuškou jsme si v lomu na místě bývalé kamenické dílny udělali tenisové hřiště. Generace kameníků tu opracovávali kámen a úlomky z

něho byly pro kurt skvělým podkladem. Navozili jsme jenom písek, rozhrabávali a válcovali, postavili oplocení a už to jelo. Začalo tak zvané tenisové období mého života. Nejenže jsme s kamarády sehráli množství zápasů, ale já se navíc rozhodl, že z mojí dcery Magdalenky bude světová hráčka. Hrál jsem s ní proto od jejích pěti let. V zimě jsme odhrabali z kurtů dokonce i sněh. Všechno naplno. A na osla Honzu a na výpravy s ním nebyl najednou čas. Začal jsem totiž jezdit s Magdalenou po turnajích a snil docela obyčejně o tom, že jednou se s tenisem dostane ven za hranice (babička ji pilně učila anglicky).

Nám všem, kteří jsme na výpravy s oslem chodili, začalo být náhle líto, že jsme si nevedli pečlivě deníky, že z našich cest zbydou jen vzpomínky, fotografie, zápisy v kronice a reportáže v časopisech. O to víc jsme si dodatečně vážili každé chvíle, kterou jsme na Šumavě s oslem prožili a které, když jsme je prožívali, tak se nám zdály být všední.

A jednou tak sedíme u táboráku v lomu a zase mi přišlo líto, že už je to všechno pryč, a povídám: "Tak já o těch cestách napíšu knihu." Všichni to přijali s jásotem. Mně došlo, že s tím bude ale práce, a tak jsem dodal: "S Fouskem ji napíšu". A Pepa, který v té době toužil "být slavný", živě souhlasil. Ještě, že jsem tu větu tenkrát dodal. Kdyby nebylo Pepy - nevím, jak by to s tou knihou dopadlo. Pepa pořád: "Kdy už začneme psát? Pojd se domluvit." Prostě nutil mě do práce.

Já ne, že bych byl líný, i když to taky, ale zkuste skoro každý večer být na jevišti, jezdit na divadelní zájezdy, psát pro divadlo, aby bylo co hrát, psát pro televizi, aby bylo na co koukat, a když máte konečně volno, tak pište knihu o oslovi! A to ještě to šilenství s tenisem, kdy jsem jezdil celé léto s Magdou po turnajích.

Tu knížku jsme psali roky (respektive některé roky jsme nepsali vůbec), ale dopsali jsme ji. A já snad z radosti, že Fousek na mně sedí a že díky jemu slib kamarádům dodrží, jsem mu za odměnu navrhl, že celý ten příběh bude vyprávět jako on, Pepa. Prostě bude hlavní hrdina vyprávění "Na vandru s Honzou", tedy hned po oslovi.

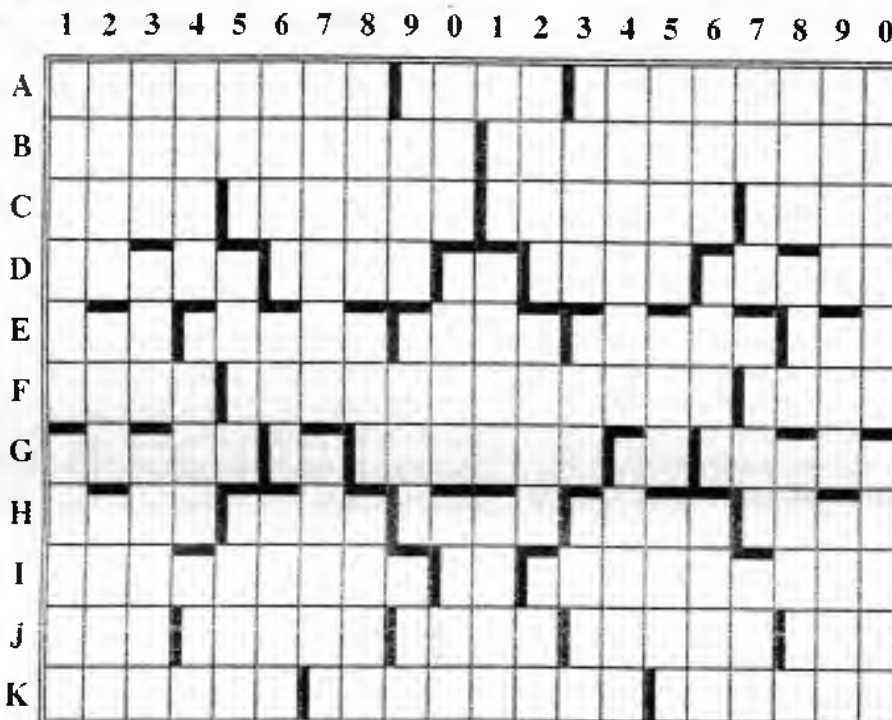
I když Pepa na všech výpravách nebyl, připojil se až později, jeho účast byla nesporným přínosem. Je duší tulák,

nezkaží žádnou legraci, zpívá, hraje na kytaru a na harmoniku. Někdy je ho moc, ale když ho zase chvíli vedle sebe nernáte, pak vám najednou chybí. Jak jsme vlastně "román" Na vandru s Honzou psali? Všechny naše cesty jsme spojili v jednu. Některé postavy vynechali a popsali - podle nás nejzajímavější zážitky. A taky jsme si trochu vymýšleli, ale to se v románu prý může.

A ještě na okraj: Mé tenisové období už také skončilo. Madlenka studuje v Los Angeles a pobírá stipendium, protože za universitu hraje tenis. A moje mladší dcera Hanička, se kterou jsem chtěl šilenství s tenisem opakovat, ba byl jsem rozhodnut, že musí hrát tenis lépe než všichni lidé na světě, mi jednoho dne řekla: A tatínku, to všichni lidé na světě musí hrát tenis? Zarazil jsem se, ale protože lhat se dětem nemá, povídám: To ne, Haničko, všichni lidé na světě nemusí hrát tenis. Tak já nebudu, rozhodla Hanička a podala mi obě rakety. A bylo to.

KŘÍŽOVKA

Tajenka: Chráněné krajinné oblasti na Slovensku

VODOROVNĚ: A. Upravit postel ke spaní; lyžařský pozdrav; chráněná luční bylina. B. ???; ??? C. Polní práce; soužití; příslovce (bez přípravy); starší český spisovatel. D. Rakouský pilot F1; jugoslávská řeka; čínská plošná míra; pracovat na stavu; rozkoš. E. Divčí jméno; odrůda světlé slídy; italský přístav; družina; starší jednotka tlaku. F. Maďarská řeka; ???; zámeno ukazovací. G. Značka automobilů; zvuk zvonku; dívčí jméno; přitakání; náplň do polštářů a matrací. H. Šílenství; příslovce místa; rod tropických mravenců; evropský veletok; sladkovodní ryba. I. Nepokosit; SPZ Ostravy; ??? J. Souhlas; plechový sud; rumunské město; řecký ostrov (Kerkyra); Eden. K. ???; ???; opera R. Strausse.

SVISLE: 1. Zbavit vousů; tatranská přírodní rezervace. 2. Domácké jméno Doroty; latinsky 'cesta'; slovensky 'jméno'. 3. Rodový znak; arzenid uranu; listnatý strom (slovensky). 4. Patrně; sady; číslovka. 5. Jihnout; Mezinárodní federace rohování; pražský zásobovací podnik. 6. Indická poloopice; šicí vlákno; řeka v Rusku.

7. Historické označení pro Arabský poloostrov; truhla. 8. Primitivní papírovina; strop (nářečí); africká republika. 9. Řeka v Rusku; svršek s králem v kartách; slosování. 10. Popravčí; madagaskarská poloopice; značka čisticího prostředku. 11. Okresní vojenská správa; planeta sluneční soustavy; forma. 12. Druh obrazu; členka národa; říms. čísl. 1550. 13. Hora v Malé Fatře; belgické lázeňské město; pryskyřice z východoindické smokvoně. 14. Interval 8 stupňů diatonické škály; obal na chmel. 15. Část nohy; palmy; slovenský 'třebas'. 16. Značka aut z býv. NDR; spojení; pražský herec. 17. Německé mužské jméno; útok; český prozaik (1894-1956). 18. SPZ okr. Litoměřice; spojka; posehnutí. 19. Starořecká bohyně sváru; a sice; vor. 20. Kubánský státník; správní jednotky.

Pomůcky: G. Kapok; 5. AIBA; 9. Svět; 13. Laka; 15. Ita.

ZVEME VÁS NA NEZAPOMENUTELNOU DOVOLENOU

Moderně vybavené dvoupokojové a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s překrásným výhledem na moře.

Magnetic Island

Na požádání zašleme fotografie a reklamní letáky s dalšími informacemi.

Týdenní pronájem
od \$ 260.-

Navštivte nás na Rose Bay a my
vám promítneme video.

Informace :

Beachside Palms Holiday
Units

Mr. Frank Baychek

7 Wilberforce Ave,

Rose Bay NSW 2029

Telefon : (02) 371 9164

Beachside Palms Holiday Unit

7 The Esplanade, Nelly Bay, Magnetic Island

Panoramic water views of Nelly Bay from our units.

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 636 1873
Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.

Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

BANNERMANS

The Solicitors

Česky mluvící solicitor/ právník a
advokát vám nabízí služby

Obrátte se s důvěrou, poradíme vám ve všech
právních otázkách, včetně právních problémů v
České a Slovenské republice.

Vynikající znalost českého a australského práva.
Ceny jsou bezkonkurenční!

Kontaktujte: Vladimír Gazdík

Phone: (02) 891 4677
Fax: (02) 689 3849
Mobile: 015 274 734
Večer: (02) 805 0128
Soboty: (047) 876 336

Bannermans Solicitors - Suite 49/2 O'Connell Street
PARRAMATTA, NSW 2150

NEW AGAIN
PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě.
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.
Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání.
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:

18 Hughes Ave.

Lawson 2783

Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

Nemáte se kde sejit s přáteli na
příjemné posezení?

Nově otevřená kavárnička

CAFÉ GOLDONI

vás ráda uvítá,
české a slovenské
speciality,
studenti 10% sleva

6 A Roslyn St.
Elizabeth Bay
tel. 368 12 88
Volejte Renatu

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20

BOHEMIA TRAVEL

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURO-RAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

**AUSTRALSKÉ
LISTY**
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

LUBA SUSTEK

LUBA NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863
Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.
volejte: 03 557 4109, 03 557 2863**

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízíme systémy vytvořené v USA pro vás! (viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tiling or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 11110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713